

ΜΑΡΙΑ ΒΡΕΤΤΟΥ

ΔΕ ΘΑ ΜΑΣ ΔΕΙ ΚΑΝΕΙΣ

2021

Θεσσαλονίκη

Σχολή Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής Θεάτρου Πορεία

Η Μαρία Βρεττού γεννήθηκε το 1979. Είναι απόφοιτος της Ανώτερης Σχολής Δραματικής Τέχνης του Κ.Θ.Β.Ε., απόφοιτος του Τμήματος Κινηματογράφου της Σχολής Καλών Τεχνών του Α.Π.Θ. και τελειόφοιτος του Διδρυματικού Προγράμματος Μεταπτυχιακών Σπουδών Δημιουργικής Γραφής του Π.Δ.Μ. με κατεύθυνση Κινηματογραφική-Τηλεοπτική Συγγραφή. Απ' το 2002 έχει εργαστεί ως ηθοποιός, θεατροπαιδαγωγός και σεναριογράφος, σε Αθήνα και Θεσσαλονίκη.

Τηλέφωνο Επικοινωνίας: 6987216312

Email: marru_vr@hotmail.gr και marru.vr@gmail.com

Το έργο γράφτηκε στο πλαίσιο της Σχολής Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής του Θεάτρου Πορεία (Οκτώβριος 2020 – Μάιος 2021) με εισηγητές τους Θανάση Τριαρίδη και Μάνο Κουνουγάκη.

Το θεατρικό έργο *Δε θα μας δει κανείς* της Μαρίας Βρεττού διανέμεται ελεύθερα στο διαδίκτυο σε μορφή ψηφιακού βιβλίου υπό άδεια [Creative Commons BY NC ND](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/)

[Αναφορά Δημιουργού – Μη Εμπορική Χρήση – Όχι Παράγωγα Έργα]

Εάν κάποιος ενδιαφέρεται να μεταφέρει το παρόν θεατρικό έργο στη σκηνή, παρακαλείται να επικοινωνήσει πρώτα με τον συγγραφέα.

ΠΕΡΙΛΗΨΗ

Τέσσερα παιδιά λίγο πριν την ενηλικίωση, περνούν τις μέρες τους στο περιθώριο, ωθούμενοι στην παραβατικότητα από το μέντορά τους, Μάνι.

Με την ανάγκη τους να κρατηθούν από κάπου κοινή, την απειρία, τις κόντρες και την αδυναμία να φερθούν καλά ο ένας στον άλλον, οι τέσσερις σχηματίζουν τη δική τους ιδιότυπη οικογένεια, διεκδικώντας ό,τι έχουν στερηθεί και προσπαθώντας να σπάσουν το καλούπι που τους θέλει χωρίς μέλλον. Το θαύμα που περιμένουν, είναι μακριά, κι όταν ο προστάτης-Μάνι τους οργανώνει για μια μεγαλύτερη δουλειά, έρχονται αντιμέτωποι με την απώλεια.

ΠΡΟΣΩΠΑ

Μπέτι - (17)

Τεό - (18)

Ήβι - (15)

Άντι - (18)

Μάνι - (35-50)

1.

Κάτω από γέφυρα, σε προστατευμένο μέρος, το λημέρι τους.

ΤΕΟ: Οι τρεις μας...

ΜΠΕΤΙ: Ναι.

ΤΕΟ: Κι εσύ μαζί. Μ' εμένα και τον Άντι...

ΜΠΕΤΙ: Είναι εύκολο Τεό και να μας δουν-

ΤΕΟ: Δεν πας καλά.

ΜΠΕΤΙ: Ρε παιδί μου, άκου πρώτα!-Και να μας δουν- Άκου Τεό! Τύφλα βγαίνουν από 'κει μέσα, παραπατάνε, ποιος θα θυμάται;- Κανείς δε θα θυμάται, δε θα θυμάται κανείς- Αφήνεις τέτοια ευκαιρία;

ΤΕΟ: Την ώρα που βουτάω να ψαρέψω, εκεί είναι η ευκαιρία που δεν αφήνεις. Ό,τι κάνουμε, όλα όσα κάνουμε, η δουλειά τα λεφτά, το ξεροστάλιασμα στο κρύο είναι εκεί, εκείνη τη στιγμή.

ΜΠΕΤΙ: Ναι-

ΤΕΟ: Είναι η μόνη στιγμή που έχεις. Η μόνη ευκαιρία, δεν έχεις άλλη... γι' αυτό και δε με κρεμάς, δε με κοιτάς, δε φεύγει το βλέμμα. Πάνω του είσαι και μιλάς. Μιλάς! Κρατάς την προσοχή να μη νιώθει! Αυτό κάνεις! Λες ό,τι μαλακία βρεις να πεις να μη νιώθει μέχρι εγώ, να σηκώσω το πορτοφόλι-

ΜΠΕΤΙ: Δε σε κοιτάξα.

Αντίδραση Τεό.

ΜΠΕΤΙ: Ούτε σε κοιτάξα, ούτε σε κρέμασα-

ΤΕΟ: Έφυγε το βλέμμα σου- Μη λες όχι!

ΜΠΕΤΙ: Ψυλλιασμένος ήταν από την αρχή! Πόσες φορές να το πω;

ΤΕΟ: Κι εσένα τι σ' έχουμε, τι κάνεις; Αν δε μπορείς να με καλύψεις, γιατί είσαι εκεί; Γιατί είσαι εκεί;...

Κοιτάζονται. Η Μπέτι ενοχική.

ΤΕΟ: Έφυγε το βλέμμα σου, το ξέρεις. Το ξέρεις πως μ' έβαλες σε κίνδυνο, κι εγώ μ' όποιον με βάζει σε κίνδυνο-

ΜΠΕΤΙ: Όχι Τεό-

ΤΕΟ: Τα σιάτωσες. Και να σου πω, καλύτερα που τα σιάτωσες. Καλύτερα που βγαίνω μόνος. Καλύτερα έτσι, πολύ καλύτερα.

ΜΠΕΤΙ: ... Εσύ του 'πες να βγαίνεις μόνος;... Εσύ το ζήτησες;...

Κοιτάζονται. Η πλάστιγγα γέρνει προς τη Μπέτι.

ΜΠΕΤΙ: Εσύ το ζήτησες-

ΤΕΟ: Ο Μάνι έχει μάτια παντού. Δε χρειάζεται να ζητήσω τίποτα, ξέρει τι γίνεται.

ΜΠΕΤΙ: Ξέρει τι γίνεται... Εσύ πήγες και το ζήτησες. Μια φορά. Για μια φορά που πήγε να στραβώσει το πράγμα, πώς κάνεις έτσι;

ΤΕΟ: Μια φορά σε μαρκάρουν. Μετά σε γυροφέρνουν, μετρών τα βήματά σου να μη μπορείς να κουνηθείς και μετά σε τσακώνουν. Ακόμα να καταλάβεις πώς πάει εκεί έξω;

ΜΠΕΤΙ, *το σκέφτεται:* Γύρισες κι έφυγες, δεν πρόλαβε να σε δει.

ΤΕΟ: Είδε εσένα άχυρο. Πιάνουν εσένα, εσύ καρφώνεις εμένα.

ΜΠΕΤΙ: Ποτέ.

ΤΕΟ: Ναι;

ΜΠΕΤΙ: Καρφί δεν είμαι.

ΤΕΟ: Νομίζεις δεν έχουν τρόπο να σε κάνουν να μιλήσεις.

ΜΠΕΤΙ: Αν με πιάσουν θα πω- θα βρω τι να πω. Καρφί μια φορά δεν είμαι, δε θα σε δώσω, είμαστε ομάδα.

ΤΕΟ: Εσύ όχι πια.

ΜΠΕΤΙ: Σταμάτα να το χτυπάς συνέχεια! Ο Άντι εσύ κι εγώ είμαστε ένα, τόσο καιρό

βγαίνουμε μαζί- Επειδή ο Μάνι είπε-

ΤΕΟ: Ο Μάνι κάνει κουμάντο. Ο Μάνι δε σε θέλει μαζί μας, τέλος-

ΜΠΕΤΙ: Για μια φορά;!

ΤΕΟ: Κάν' τηνα Μπέτ. Πάρ' τα πράγματά σου, και κάν' τηνα. Το λημέρι είναι για όσους μπορούν.

Η Μπέτι δεν πάει πουθενά.

ΜΠΕΤΙ: Σε μια βδομάδα κλείνω τα δεκαοχτώ.

ΤΕΟ: Ρε δεν ακούς;

ΜΠΕΤΙ: Με διώχνουν απ' το ίδρυμα. Ο νόμος λέει δε μπορώ να μείνω άλλο. Μεγάλωσα.

ΤΕΟ, *συμπάσχει, προσπαθεί να μη φανεί:* Ποιος τον χέζει το νόμο;...

Κοιτάζονται, κάπως συνεννοούνται.

ΜΠΕΤΙ: Θυμάσαι στα ταμεία του μουσείου, τη μέρα που γνωριστήκαμε; Δυο σκειουριτάδες μπάστακες, ένας εδώ ο άλλος πιο πέρα, μια μαντάμ με πέρλες στο λαιμό να περιμένει κοιμισμένα τη σειρούλα της, ο μουστακαλής δίπλα να σε κοιτάζει λοζά- Κι εσύ, μ' ένα καρό μπλουζάκι σα σημαδούρα κι ένα φυλλάδιο στο χέρι, να κάνεις τον αδιάφορο, να προσπαθείς, να ψάχνεις το ένα βήμα πιο κοντά...

ΤΕΟ: Τι θες ρε Μπέτι;

ΜΠΕΤΙ: Η βεντάλια της μαντάμ ν' ανεμίζει κι εσύ μαζί με τη βεντάλια- μια από δω, μια από κει, να πλησιάζεις, ν' απομακρύνεσαι, να ξεφυσάς να ξαναπλησιάζεις... δεν έβλεπες γύρω σου. Δεν έβλεπες τίποτα, μόνο το στόχο. Δεν κατάλαβες πως πρόσεχα.

ΤΕΟ: Το σκειουριτά που μου την έπεσε δεν κατάλαβα.

ΜΠΕΤΙ: Ούτε που ξερφορτώθηκες το πορτοφόλι στα πόδια μου κατάλαβες. Χτυπήθηκες

σα διάολος να ξεφύγεις, έβαλες το κεφάλι κάτω κι εξαφανίστηκες, δε σε πρόλαβε κανείς.

ΤΕΟ: Βλακεία μου.

ΜΠΕΤΙ: Σε βρήκα στο σοκάκι, σου δωσα το πορτοφόλι. Κι η πρώτη κουβέντα που μου πες-

ΤΕΟ: Θυμάμαι τι σου 'πα, τ' αδέσποτα πρέπει να μένουν ενωμένα, σου 'πα.

ΜΠΕΤΙ: Ακόμα κι όταν ο κόσμος πέφτει πάνω τους να τα λιώσει πρέπει να μένουν ενωμένα.

ΤΕΟ: ... Δεν είναι στο χέρι μου... Ο Μάνι αποφασίζει.

ΜΠΕΤΙ: Μπορείς να του μιλήσεις.

ΤΕΟ: Όχι.

ΜΠΕΤΙ: Δε σου ζητάω να με υπερασπιστείς. Να του πεις αυτό που σου 'πα ζητάω.

Ο Τεό δύσκολα.

ΜΠΕΤΙ: Για μένα Τεό... Αν δει ότι φέρνω δουλειά, θα μαλακώσει, θα με δεχτεί πίσω...

Κι εσύ του μιλάς, ξέρω πως του μιλάς.

ΤΕΟ: Τι πάει να πει αυτό τώρα;

ΜΠΕΤΙ: Μιλάτε... οι δυο σας.

ΤΕΟ, θυμώνει: Ο δικός σου καμώνεται τον Άλφα, ο δικός σου τα λέει με το Μάνι. Τράβα να ζαλίσεις το δικό σου, από μένα τι θες;

ΜΠΕΤΙ: Ο Άντι δεν ξέρει. Δεν του τό 'πα ακόμα.

ΤΕΟ: Γιατί;

ΜΠΕΤΙ, νεύοντας δεν ξέρω: Ήθελα πρώτα ν' ακούσεις εσύ.

ΤΕΟ: Γιατί;

ΜΠΕΤΙ: Γιατί είσαι αδερφός.

ΤΕΟ: Τι είμαι;

ΜΠΕΤΙ: Αδερφός. Είσαι. Είσαι αδερφός... Πέρα από κάθε κανόνα...

Η Μπέτι πάει για κάτι σαν τρυφεράδα, ο Τεό την κόβει.

ΤΕΟ: Όχι και πέρα από κάθε κανόνα... Το μέρος το τσέκαρας που θες να μιλήσω και στο Μάνι;

ΜΠΕΤΙ: Καλά. Τρεις μέρες ξεροσταλιάζω.

ΤΕΟ: Κανάς άλλος σαν κι εμάς γύρω;

ΜΠΕΤΙ: Τίποτα.

ΤΕΟ: Τίποτα- τίποτα, ή το δικό σου το τίποτα;

ΜΠΕΤΙ: Ψυχή σου λέω. Δεν το ξέρει κανείς.

ΤΕΟ: Καινούργιο στέι...

ΜΠΕΤΙ: Φως πουθενά.

ΤΕΟ: Κάλυψη;

ΜΠΕΤΙ: Τοίχο έχει πίσω. Αδιέξοδο. Εκεί τη στήνουμε από νωρίς. Με κάθε κύμα που θα βγαίνει, χτυπάμε πριν το δρόμο, γυρίζουμε στον τοίχο κι ό,τι μαζέψουμε -

ΤΕΟ: Βιάζεσαι...

ΜΠΕΤΙ: ...Δε βιάζομαι. Ευκαιρία είναι. Θες να περιμένεις να πέσει το συνάφι; Αν μαθευτεί πως έχει ψωμί, δεν κάνουμε τίποτα, ψίχουλα θα μείνουν. Τώρα γυρίζει, όσο είναι νωρίς...

Ο Τεό σε δίλημμα.

ΜΠΕΤΙ: Καινούργιο και μεσ' στα σκοτάδια Τεό, δε μας βλέπει κανείς, δε μας σταμπάρει κανείς. Χτυπάμε δυο βράδυα. Δύο μόνο και μετά το ξεχνάμε. Δε φαινόμεσθε πουθενά, δεν υπάρχουμε πουθενά, όπως τα θες, όλα όπως τα θες...

ΤΕΟ: Κι αν πει να μην πλησιάσεις;...

ΜΠΕΤΙ: ... Γιατί να το πει;

ΤΕΟ: Αν πει.

ΜΠΕΤΙ: Δεν έχει λόγο.

ΤΕΟ: Έχει λόγο... Ξεκάθαρος ήταν. Εσύ είσαι εκτός.

ΜΠΕΤΙ, *δαγκωμένα:* Το μαγαζί είναι απλωμένο, μαζεύει πολύ κόσμο. Η δουλειά χρειάζεται τρεις.

ΤΕΟ: Γίνεται και χωρίς εσένα.

ΜΠΕΤΙ: Χωρίς δόλωμα;

ΤΕΟ: Χωρίς εσένα για δόλωμα...

ΜΠΕΤΙ: Αν δεν είμαι εγώ, ποιος;...

Ζυγιάζονται.

ΜΠΕΤΙ: Αν δεν είμαι εγώ τότε ποιος Τεό;... Του μίλησες έτσι δεν είναι; Του μίλησες και τα βρήκατε οι δυο σας-

ΤΕΟ: Έχουμε έναν κανόνα, υπάρχει ένας και μοναδικός κανόνας-

ΜΠΕΤΙ: Ναι, πρώτα εμείς, οι άλλοι μετά! Να τον βρώσω τέτοιο κανόνα! Ποιος τον χέζει τέτοιο κανόνα που τον γυρνάμε κάθε φορά-

ΤΕΟ: Σας!

ΜΠΕΤΙ: -όπως μας βολεύει!...

ΤΕΟ: Για δεξ...

Βλέπουν την Ήβι που πλησιάζει. Άμεση απειλή για Τεό και Μπέτι, κωκλώνουν την Ήβι σταδιακά.

(Η Ήβι μπορεί να τραυλίζει που και που)

ΗΒΙ: Συγ- Συγγνώμη, σόρι...

ΤΕΟ: Τι τρέχει;

ΗΒΙ: Εσείς είστε εδώ;

ΤΕΟ: Εμείς, ναι... Εσύ πώς είσαι εδώ;

ΗΒΙ: Ο... Άντι;

ΤΕΟ: Ποιος;

ΗΒΙ: Άντι, ψηλός. Μαλλιά καστανά, μέχρι...φοράει μια τήγρη, μια μπλούζα- έχει

μια τίγρη επάνω.

ΤΕΟ: Τίγρη!

ΗΒΙ: Αυτόν- αυτόν ψάχνω. Μου είπε να έρθω.

ΤΕΟ: Άντι;...

ΗΒΙ: Έτσι τον λένε. Έτσι είπε. Δεν το λένε έτσι;

ΤΕΟ: Ποιον; Τον τίγρη;

ΗΒΙ: Όχι, τον-

ΜΠΕΤΙ: Εσύ ποια είσαι;

ΗΒΙ: Μετά τις εφτά είπε... Να περάσω. Δεν είναι εδώ;

ΤΕΟ: Για πες εσύ; Είναι;

ΗΒΙ: Εδώ μου είπε να έρθω...

ΤΕΟ: Και τότε ο τίγρης, πού πήγε;

ΗΒΙ: Μου έδωσε οδηγίες.

ΤΕΟ: Λάθος θα 'κανες.

ΗΒΙ: Μετά τις ράγες, κάτω απ' τη γέφυρα-

ΜΠΕΤΙ: Ποια είσαι θα μας πεις;

ΗΒΙ: Μου 'πε να βρω τη γέφυρα.

ΤΕΟ: Μπράβο! Τη βρήκες. Δίνε του τώρα.

ΗΒΙ: Γιατί;

ΤΕΟ: Να το ξαναπώ;

ΗΒΙ: Μου είπε να τον ζητήσω-

ΤΕΟ, πιο απειλητικά: Για μένα σου είπε; Πως γίνομαι περίεργος;

ΜΠΕΤΙ: Κάτσε λίγο-

ΗΒΙ, τραυλίζε: Ο...Ο-

ΤΕΟ, έντονα: Ο- Ο...

ΗΒΙ: Ο Άντι-

ΤΕΟ: Άντι δεν υπάρχει και το μέρος δεν είναι για σένα. Δίνε του!

ΜΠΕΤΙ: Κάτσε ρε παιδί μου-

ΤΕΟ: Μην ανακατεύεσαι.

ΜΠΕΤΙ: Βιάζεσαι να τη διώξεις.

ΤΕΟ: Μην-ανακατεύεσαι!

ΜΠΕΤΙ, *φορτώνει:* Ναι; Σε βολεύει να μην ανακατευτώ;

ΤΕΟ: Έλα μου;

ΗΒΙ: Θα- θα δοκιμάσω μετά...

ΜΠΕΤΙ: Όχι, μείνε... Μείνε. Ο Άντι σου είπε να έρθεις. Ο Άντι, σωστά;

ΗΒΙ: Ναι...

ΜΠΕΤΙ: Ψηλός, μαλλιά καστανά, με μια τίγρη στη μπλούζα... Πώς σε λένε;

ΗΒΙ: Θα- θα περιμένω εκεί-

ΜΠΕΤΙ, *πιο έντονα:* Πώς σε λένε;

ΤΕΟ: Τι σε νοιάζει;!

ΜΠΕΤΙ: Τι με νοιάζει;

ΤΕΟ: Τι σε νοιάζει; Άσ' την να φύγει!

ΜΠΕΤΙ: Η δουλειά γίνεται και χωρίς εμένα.

ΤΕΟ: Ποια;

ΜΠΕΤΙ: Είπες η δουλειά γίνεται και χωρίς εμένα για δόλωμα! Αυτό είναι; Αυτό εδώ; Γι' αυτό δε με θέλει ο Μάνι;

ΤΕΟ: Βούλωσ' το!-

ΜΠΕΤΙ: Ψαρέψατε καινούργια! Δουλεύετε πίσω απ' την πλάτη μου, γι' αυτό ο κανόννας, γι' αυτό είμαι εκτός! Σ' εμένα πουλάς παραμύθι κι ο Άντι πάει και ψαρεύει αυτό! Και το στέλνει κι εδώ! Στο μέρος που εγώ βοήθησα να βρει!

ΤΕΟ: Μπέτι βούλωσ' το-

ΜΠΕΤΙ: Προδότες κι οι δυο, ο Μάνι λέει κόψ' τε την και τρέχετε σαν τα ποντίκια για το θέλημά του- (*προς την Ήβι*) Έλα δώ εσύ! (*προς τον Τεό*) Μην πλησιάζεις και μην τολμήσεις να μου ξαναπεις βούλωσ' το. Εμένα δε μου λέει κανείς τι να κάνω!

Η Μπέτι αρπάζει τη Ήβι. Ο Τεό πάει να τη σταματήσει, του καταφέρνει μια γερή, τον ξαπλώνει.

ΜΠΕΤΙ: Πώς σε λένε μικρή;

Η Ήβι δεν ξέρει τι να κάνει.

ΜΠΕΤΙ: Σε ρωτάω πώς σε λένε, δε μιλάς;

ΗΒΙ: Ήβι...

ΜΠΕΤΙ: Ήβι... Ήβι και ξέρεις τον Άντι...

ΗΒΙ: *(δεν ξέρει τι να πει)* Ναι. Δηλαδή, εγώ-

ΜΠΕΤΙ: Γιατί σ' έστειλε;

ΗΒΙ: Θα φύγω, φεύγω-

ΜΠΕΤΙ: Όχι...

Η Μπέτι αρπάζει τη Ήβι απ' το χέρι για τα καλά. Το χέρι της Ήβι τραυματισμένο, την πονάει.

ΜΠΕΤΙ: Πρώτα θα μου πεις...

Η Ήβι πονάει περισσότερο, αντιδρά έντονα, η Μπέτι πιέζει κι άλλο.

ΜΠΕΤΙ: Γιατί είσαι εδώ;...

ΤΕΟ, *προσπαθώντας να επέμβει:* Ε, εε! Κόψ' το!

ΜΠΕΤΙ: Την πιστεύεις; Νομίζεις πως πονάει η ψεύτρα;!

ΗΒΙ: Το χέρι μου!

ΜΠΕΤΙ: Γιατί είσαι εδώ, και σ' αφήνω... Γιατί- είσαι- Δε μου φεύγεις! Κοίτα το
μπασμένο-

Η Ήβι προσπαθεί να ξεφύγει, η Μπέτι καταφέρνει να βγάλει τη φούτερ ζακέτα της Ήβι.

Μια έντονη εκτεταμένη μελανιά αποκαλύπτεται στο χέρι της.

Η Μπέτι ξαρνιάζεται και την αφήνει. Παγωμάρα.

ΤΕΟ: Δεν πας καλά... Καθόλου καλά...

Η Ήβι καλύπτει το χέρι της αργά, το βολεύει να μην πονάει. Ταραγμένη αρκετά, παίρνει απόσταση υπό το βλέμμα των άλλων δυο.

Ο Τεό φάχνει ένα μπουκαλάκι νερό να της προσφέρει, η Μπέτι ακολουθεί.

ΜΠΕΤΙ: Δεν την πόνεσα πολύ... Τι;... Τό 'χε από πριν, πού ήθελες να ξέρω;... Κι εσύ της χίμηξες, έτοιμος να της φας το λαρύγγι ήσουν-

ΤΕΟ: Σκας λίγο;... Ανοίγεις το στόμα σου κι ούτε ξέρεις τι βγαίνει από μέσα, μιλάς και δε σιέφτεσαι, ποτέ δε σιέφτεσαι! Αν δε σου βγαίνει, σιάσε. Σκάσε έστω και για λίγο!...

ΜΠΕΤΙ: ... Δε τη φέρατε για δόλωμα;...

Ο Τεό πλησιάζει τη Ήβι προσφέροντας το νερό, η Ήβι μαζεύεται κι άλλο.

ΤΕΟ: Ρίξε λίγο στο πρόσωπό σου... Πάρ' το... Μη φοβάσαι, πάρ' το, δε θα σε πειράξω...

Η Ήβι κοιτάζει τη Μπέτι.

ΤΕΟ: Κι αυτή... Πιο πολύ γαυγίζει παρά δαγκώνει. Καμιά φορά ξεφεύγει και...

ΗΒΙ: Δεν έκανα κάτι κακό...

ΤΕΟ: Όχι, δεν έκανες...

ΗΒΙ: Δεν έπρεπε να με πιάσει έτσι.

ΤΕΟ: Έχεις δίκιο, δεν έπρεπε. Σου ζητάει συγγνώμη.

ΜΠΕΤΙ: Τι πράγμα;!

Ο Τεό νεύει στη Μπέτι να σκάσει.

ΗΒΙ: Κι εσύ μου όρμησες.

ΤΕΟ: Κι εγώ σου ζητάω συγγνώμη. Να σε τρομάξω ήθελα.

ΗΒΙ: Γιατί να με τρομάξεις;

ΤΕΟ: Ποτέ δεν ξέρεις ποιος είναι ποιος εκεί έξω. Σπίτι μου ήρθες. Δε σε ξέρω, δε σ' έχω ξαναδεί-

ΗΒΙ: Σπίτι σου;

Ο Τεό της δείχνει το λημέρι.

ΗΒΙ: Αυτό είναι το σπίτι σου;

ΤΕΟ: Δε σ' αρέσει;

ΗΒΙ: Θεε να πεις... εδώ μένεις; Εδώ κοιμάσαι;

ΤΕΟ: Καμιά φορά αν χρειαστεί... Ανάβω φωτιά και την πέφτω εκεί, στη γωνία. Φυλάω το μέρος σα ντόπερμαν, ξέρεις, δεν αφήνω να πλησιάζει όποιος νά 'ναι.

ΗΒΙ: Εγώ δεν είμαι όποιος νά 'ναι, μου είπαν να έρθω.

ΤΕΟ: Ναι...

ΗΒΙ: Και δε φεύγω. Δε με διώχνεις. Κι ας είναι σπίτι σου.

ΤΕΟ: Εντάξει-

ΗΒΙ: Θα περιμένω τον Άντι...

ΤΕΟ: Εντάξει... Το χέρι; Πώς έγινε, έπεσες;

Η Ήβι δε θέλει ν' απαντήσει.

ΤΕΟ: Δε φαίνεται σα νά πεσες...

ΗΒΙ: Δεν έπεσα. Με σπρώξανε.

ΤΕΟ: Σε σπρώξανε. Αφήνεις να δω;...

ΗΒΙ: Πότε θά 'ρθει ο Άντι;

ΤΕΟ: Ξέρω απ' αυτά, μπορώ να βοηθήσω.

ΗΒΙ: Δε μπορείς να βοηθήσεις. Δε μπορείς. Τώρα είναι αργά. Έγινε. Πότε θά 'ρθει ο Άντι;

ΤΕΟ: Δεν ξέρω. Δε μου δίνει λογαριασμό. Περνάει όμως κάποια στιγμή. Έχεις και στ' άλλο;

ΗΒΙ: Να μη σε νοιάζει.

ΤΕΟ: Στο στρίψανε το χέρι. Στο γύρισε κάποιος.

Η Ήβι αντιδρά.. Προσπαθεί να κρύψει πως την κατάλαβε.

ΤΕΟ: Σου είπα, ξέρω απ' αυτά. Ο γέρος μου μού 'μαθε... Στρατιωτικός. Μόνιμα σε κόντρα μαζί μου, δε με χώνεψε ποτέ.

ΗΒΙ: Δίκιο είχε.

ΤΕΟ: Βλέπεις αυτό που συνέβαινε μ' αυτόν ήταν πως ήξερε, μέσα του. Πριν καν καταλάβω εγώ για μένα, αυτός ήξερε. Τι είμαι. Για που το πάω. Τό βλεπε πάνω μου και δεν του άρεσε... Μ' ήθελε σαν τα μούτρα του, να σέρνομαι στο πεδίο βολής. Κι έτσι όπως πήγαινε το πράγμα, δε του φαινόταν και πολύ δυνατό. Δε θα μπορούσε να καμαρώνει για μένα. Η ιδέα πως ο γιος του θα την έβρισκε πίσω από θάμνους και στενά σοκάκια, τον τρέλαινε, δεν του 'κανα για γιος. Και δε μου το συγχωρούσε που δεν τού 'κανα... Όποτε μ' έβλεπε, το θυμόταν. Κι όποτε το θυμόταν, μού 'πιανε το χέρι από δω, έτσι, και με μια κίνηση, τό 'στριβε... Τό 'στριβε, με κρατούσε γερά μην του φύγω, πίεζε και φώναζε τι είσαι ρε, τι είσαι, λέγε τι είσαι;... Ήταν φορές που έλεγα θα σπάσει το χέρι μου και θα μ' αφήσει ήσυχο, αλλά το καθίκι, ήξερε πόσο να πιέσει να μη σπάσει, ήξερε και το κρατούσε εκεί, να πονάει, να με πονάει μέχρι ν' ακούσει αυτό που θέλει...

Κοιτάζονται.

ΤΕΟ: Κι εσένα ο γέρος σου;

ΗΒΙ: Εγώ δεν έχω γέρο.

ΤΕΟ: Έλα ρε, σοβαρά;! Και τ' άχυρο εδώ δεν έχει.

ΜΠΕΤΙ: Λες βλακείες.

ΤΕΟ: Μεγάλωσε σε ίδρυμα, γι' αυτό βγήκε έτσι αγρίμι.

ΜΠΕΤΙ: Το κόβεις;

ΤΕΟ: Ούτε μητέρα έχει.

ΜΠΕΤΙ: Έχω.

ΤΕΟ: Την παράτησε νωρίς. Εξαφανίστηκε.

ΜΠΕΤΙ: Θα το συνεχίσεις;

ΤΕΟ: Το κακό με την Μπέτι, είναι πως δεν εκτιμάει. Δε μπορεί να εκτιμήσει... Δεν καταλαβαίνει πόσο καλύτερα είναι χωρίς κανέναν πάνω απ' το κεφάλι της. Πόσο τυχερή είναι που την άφησαν στην ησυχία της νωρίς... αντίθετα μ' εμάς, προτιμά να κλαίγεται για όσα δεν έχει, παρά να χαιρέται αυτά που έχει.

ΜΠΕΤΙ: Μια κουβέντα ακόμα και την έβαφες έτσι; Δε θα υπολογίσω τίποτα, θ' αρχίσω να λέω κι εγώ.

ΗΒΙ: Τι έκανες;

ΤΕΟ: Με τι;

ΗΒΙ: Με το γέρο σου. Που σου γύριζε το χέρι...

ΤΕΟ: Περίμενα. Μετρούσα τις μέρες να στρώσει το χέρι και κρυβόμουνα. Του κρυβόμουνα.

ΗΒΙ: Ναι, αλλά πώς το σταμάτησες;

Ο Τεό δύσκολα.

ΗΒΙ: Το σταμάτησες, δεν το σταμάτησες;

ΤΕΟ: Το σταμάτησα.

ΗΒΙ: Πώς;

ΤΕΟ: Ένας τρόπος υπάρχει να το σταματήσεις. Φεύγεις απ' το σπίτι.

ΜΠΕΤΙ: Δεν έφυγες μόνο απ' το σπίτι.

ΤΕΟ: Ναι, τού 'δωσα ένα μάθημα πρώτα για να μην ξαναπλησιάσει και μετά έφυγα,

ευχαριστημένη;

ΗΒΙ: Τι μάθημα;

Ο Τεό δεν απαντάει.

ΗΒΙ: Τι μάθημα;

ΤΕΟ: Εσύ πρώτα. Ποιος σου γύρισε το χέρι;

ΗΒΙ: Δεν έχει σημασία.

ΤΕΟ: Έχει.

ΗΒΙ: Θα μπλέξω.

ΤΕΟ: Έτσι σου 'πε;

ΗΒΙ: Δεν έκανα κάτι κακό... ίσα-ίσα...

ΤΕΟ: Ποιος Ήβι;...

ΗΒΙ: ...Ο Άντι, γιατί δεν έρχεται ο Άντι...

ΤΕΟ: Ο Άντι μπορεί και να μη φανεί.

ΗΒΙ: Ψέματα.

ΤΕΟ: Δεν περνάει κάθε μέρα.

ΗΒΙ: Μου είπε πως θά 'ναι εδώ-

ΤΕΟ: Δεν περνάει κάθε μέρα.

Η Ήβι απογοητευμένη.

ΗΒΙ: ...Αν δε φανεί, να κοιμηθώ εδώ;

ΤΕΟ: Εδώ πού; Κάτω από τη γέφυρα;

ΗΒΙ: Μπορείς να μ' αφήσεις να μείνω. Δε μπορείς;

ΤΕΟ: Έχει κρύο... θα παγώσεις...

ΗΒΙ: Ο Άντι είπε θα μου βρει κάπου να πάω το βράδυ. Δε θέλω να γυρίσω σπίτι.

Πάυση

ΤΕΟ: Έλα να δέσουμε το χέρι. Ξέρω έναν τρόπο να μην πονάει τόσο.

Ο Τεό βγάζει ένα σουγιά (που τον βλέπουμε καλά) και πιάνει ένα ρούχο από κάπου να το τεμαχίσει.

Σκοτάδι.

2.

Δρόμος, ή σοκάκι, ή το λημέρι του Μάνι.

ΜΑΝΙ: Συνήθεια... Περίεργο πράγμα. Κάτι που πριν δεν το φανταζόσουν καν, δως του λίγο χρόνο κι είναι πια κανονικό. Δεν το περιμένεις. Συμβαίνει όμως, συνηθίζεις. Στο σκοτάδι ας πούμε. Στην αρχή, πίσσα, δε βλέπεις τίποτα. Τα χάνεις, ανασαίνεις γρήγορα, η καρδιά αρχίζει να χτυπά πιο δυνατά... Νομίζεις κινδυνεύεις, κάτι κακό θα συμβεί. Κινείσαι. Παλεύεις να φύγεις απ' την κατάσταση που πεσες, παλεύεις να γυρίσεις στο πριν, σ' αυτό που ξέρεις, που 'χεις συνηθίσει... Και πάνω που παλεύεις, ξαφνικά αχνά, πιάνεις μια σιαά. Και μετά μια ακόμα, κι άλλη μία... Πληθαίνουν οι σιαές. Οι γραμμές τους καθαρίζουν, παίρνουν σχήμα. Ξεχωρίζεις πια. Ένα- ένα τα πράγματα γύρω σου βγάζουν νόημα... Ένα κιβώτιο εδώ, μια καρέκλα εκεί... Σε λίγο, ποιος να τό 'λεγε; Βλέπεις. Βλέπεις ρε, γύρω μαύρα σκοτάδια κι όμως, εσύ βλέπεις! Κι αυτό σε κάνει να ξεχνάς όλο το πριν. Τώρα που βλέπεις, καταλαβαίνεις πως δε χρειάζεσαι φως για να επιβιώσεις. Τα καταφέρνεις μια χαρά και χωρίς αυτό.

ΑΝΤΙ, αβέβαια: Ναι...

ΜΑΝΙ: Το σώμα ξέρει. Το μυαλό ξεγελιέται πως δεν έχει ελπίδα, αλλά το σώμα...κάνει πάντα ακριβώς αυτό που πρέπει.

ΑΝΤΙ: Εμπιστοσύνη στο ένστικτο.

ΜΑΝΙ, σχεδόν εκστασιασμένος: Εμπιστοσύνη στο ένστικτο...

ΑΝΤΙ: Εμπιστοσύνη στο ένστικτο, αυτό λες.

ΜΑΝΙ: Είσαι έξυπνο παιδί Άντι.

ΑΝΤΙ: Ακούω Μάνι. Όσα λες. Και τα σιέφτομαι. Διπλά και τριπλά τα σιέφτομαι, μετράνε για μένα.

ΜΑΝΙ: Έτσι...

ΑΝΤΙ: Τις προάλλες; Την τελευταία μέρα που ήταν κι η Μπέτι μαζί, τη μέρα που εκείνος ο τύπος μας πήρε μυρωδιά...

Ο Μάνι δε φαίνεται να του αρέσει η αναφορά στη Μπέτι.

ΑΝΤΙ: Αργούσε η φάση, καθυστερούσαμε πολύ. “Αν κάτι δεν κολλάει, πας παρακάτω. Θα το βρεις το σωστό.”

ΜΑΝΙ: Εγώ το είπα αυτό;

ΑΝΤΙ: Αμέσως φλάσαρα, πήγαινε παρακάτω. Έκανα σήμα στη Μπέτι, τό ‘πιασε αμέσως κι έσπασε, τη γλυτώσαμε.

ΜΑΝΙ: Στο τσακ. Ο τύπος σας κατάλαβε θα σας ‘παίρναν στο κατόπι.

ΑΝΤΙ: Εσύ μας ξελάσπωσες.

ΜΑΝΙ: Μμμ...

ΑΝΤΙ: Και δεν είναι η μόνη φορά. Πριν ένα μήνα, στο σταθμό, μ’ εκείνο το σάκιο που ήταν αφημένος στην αναμονή χωρίς κανέναν γύρω; Έτοιμος ήταν ο Τεό να τον σηκώσει. Και ξαφνικά σιέφτομαι... “Ποτέ δεν ξέρεις ποιος είναι ποιος εκεί έξω.” Συνέχεια τό ‘λεγες. Στις αρχές που μας πρωτομάζεψες... Νεύω στον Τεό άσ’ το... Και σε δυο δευτερόλεπτα σιάει ο γαλονάς και παίρνει το σάκιο... Φαντάζεσαι τι θα γινόταν αν τον είχαμε σηκώσει; Τι στόχο θά ‘χαμε δώσει;

ΜΑΝΙ: Γι’ αυτό είσαι ο Άλφα Άντι. Γιατί σιέφτεσαι. Βλέπεις και σιέφτεσαι, υπολογίζεις τα πάντα.

ΑΝΤΙ: Προσεκτικός είμαι. Κι ακολουθώ όσα λες... Πάντα.

ΜΑΝΙ: Και σ’ αυτή τη δουλειά, αν ακολουθήσεις όσα λέω...

ΑΝΤΙ: Θέλει προσοχή. Αυτή η δουλειά θέλει πολλή προσοχή. Εκεί δεν είναι δρόμος, χτυπάμε κι εξαφανιζόμαστε...

MANI: Μμμ...

ANTI: Εκεί είναι διάρρηξη. Φουλ το πακέτο. Συναγερμένοι, σειρήνες, κάμερες-

MANI: Μία κάμερα. Στην είσοδο. Με τυφλό σημείο. Δε θά 'χεις πρόβλημα.

ANTI: ... Κι ο συναγερμός;

MANI: Λες δε θα μπορέσεις να κάνεις ζάφτι ένα συναγερμό;

ANTI: Αλλιώς τό 'χα κατά νου... Σπάμε το τζάμι κι είμαστε μέσα είπες. Το μέρος είναι αφύλαχτο.

MANI: Καμιά φορά, τα πράγματα αλλάζουν.

ANTI: Ναι, αλλάζουν, δε λέω-

MANI: Καμιά φορά χρειάζεται να κάνουμε κάτι παραπάνω. Να πιεστούμε λίγο παραπάνω. Έτσι χτίζουμε χαρακτήρα. Δε συμφωνείς;

ANTI: Πως... συμφωνώ.

MANI: Έτσι γινόμαστε καλύτεροι απ' ό,τι είμασταν πριν. Όταν τα πράγματα αλλάζουν. Δεν είναι ακατόρθωτο.

ANTI: Είναι δύσκολο.

MANI: Όχι όμως ακατόρθωτο...

Ζυγιάζονται.

MANI: Αυτό μου λες Άντι; Πως είναι ακατόρθωτο;

ANTI: Δεν ξέρω... Δεν έχουμε ξανακάνει κάτι τέτοιο... Γι' αυτό και... Γι' αυτό κι έλεγα μήπως να μην το προχωρήσουμε.

Βαρύ αυτό για το Μάνι.

ANTI: Τουλάχιστον μέχρι να προετοιμαστούμε καλύτερα. Να το καθυστερήσουμε λίγο.

Ο Μάνι ούτε ανασαίνει.

ΑΝΤΙ: Όχι πολύ. Για 'κανα δυο βδομάδες.

ΜΑΝΙ: Σε δυο βδομάδες τα μετρητά δε θά 'ναι εκεί.

ΑΝΤΙ: Είναι επικίνδυνο Μάνι. Αν κάποια απ' τις κάμερες πιάσει τον Τεό... Αν τον μαζέψουν δε τη γλυτώνει, τον χώνουν μέσα για τα καλά, για ό,τι έχει κάνει. Κι αυτό, ξέρεις, ξέρεις τι σημαίνει για μας;-

ΜΑΝΙ: Ο Τεό σ' ανησυχεί;

ΑΝΤΙ: Κάνω πάντα ό,τι λες. Ό,τι ζητάς, πάω όπου μου πεις. Σ' ακολουθώ σ' ό,τι πεις. Δεν ακολουθώ πάντα ό,τι πεις;

ΜΑΝΙ, σκοτεινιάζει: Δε μ' ακούς Άντι...

ΑΝΤΙ: Αυτή τη φορά... Κάτι δε στρώνει σ' αυτή τη δουλειά - Είναι άλλο απ' αυτό που ξέρουμε-

ΜΑΝΙ: Τριάντα χιλιάρια έχει το ταμείο. Φυσικά κι είναι άλλο απ' αυτό που ξέρεις. Άλλο απ' ότι έχεις συνηθίσει. Φυσικά και δε φαντάζεσαι τι μπορείς να κάνεις με τριάντα χιλιάρια μαζεμένα. Για σένα, για τη γιαγιά σου, για τη Μπέτι, χμ;... Δε θες να μείνεις στο δρόμο... Δε θες να βγαίνεις κάθε μέρα, να ρισκάρεις να σε δουν, να καείς, για τι; Για πενταροδεκάρες; Έτσι θες να συνεχίσεις;

ΑΝΤΙ: Ανοιγόμαστε. Και δεν είμαστε έτοιμοι. Το στομάχι μου αυτό λέει, δεν είμαστε έτοιμοι.

ΜΑΝΙ: ...Είσαι έξυπνο παιδί Άντι. Συνεπής, σταθερός, φέρνεις αποτέλεσμα, δε ρωτάς πολλά... Ώρες-ώρες μου θυμίζεις άλογο. Ένα δυνατό άλογο που βάζει το κεφάλι κάτω και τραβάει μπρος, δε φοβάται το φορτίο. Μόνο που καμιά φορά σαν άλογο που είσαι, τσινάς. Βρίσκεις εμπόδια, θες να την κάνεις, να τρέξεις μακριά. Γι' αυτό είμαι εγώ εδώ. Για τη στιγμή που τσινάς. Είμαι εδώ να σου θυμίσω πως έχουν τα πράγματα. Θυμάσαι πώς έχουν τα πράγματα... ποιος κρατάει τα γιέμια...

Κοιτάζονται.

ΜΑΝΙ: Νοιάζομαι για σας Άντι. Νοιάζομαι για σένα. Θέλω να σε δω να φτάσεις ψηλά. Να κάνεις όλα όσα θες στη ζωή σου... Εμπιστοσύνη στο ένστικτο. Δε βλέπεις τώρα, σε λίγο όμως θα δεις.

Ο Μάνι κινείται να φύγει.

ΑΝΤΙ: Θα δω τι; Σκιές στο μαύρο σκοτάδι; Ποιος βλέπει στο απόλυτο σκοτάδι;

ΜΑΝΙ: Δεν υπάρχει απόλυτο σκοτάδι. Λίγο χρόνο χρειάζεσαι να σκεφτείς. Να συνηθίσεις στην ιδέα. Κι αν αποφασίσεις πως δε μπορείς, μην ξεχνάς, υπάρχουν πάντα κι άλλα πράγματα που μπορείς να κάνεις.

Έξοδος Μάνι.

Ο Άντι εκφράζει τα νεύρα του, πέρασμα στο λημέρι τους.

3.

Ο Άντι περνάει στο λημέρι, κλοτσώντας και παραμιλώντας. Δε βλέπει τίποτα.

ΑΝΤΙ: Γαμώ το σπίτι μου γαμώ...- Γαμώ το δικό του σπίτι ο ρουφιάνος, καθίκι του κερατά, να σαφρακιάζω τόσες ώρες μέσ' στο κρύο-

Προσέχει τη Μπέτι, δε χαίρεται. Αποφεύγοντάς την, θα πάει να βρει ρούχα ν' αλλάξει.

ΑΝΤΙ: Μπα; Έξω τόσο αργά;

ΜΠΕΤΙ: Σε περίμενα.

ΑΝΤΙ: Δεν κλείνουν οι πόρτες στο ίδρυμα;

ΜΠΕΤΙ: Με διώχνουν σιγά σιγά, δεν τους πολυνοιάζει τι κάνω και που πάω...

ΑΝΤΙ: Ωραία...

ΜΠΕΤΙ: Ωραία;

ΑΝΤΙ: Δε θά 'πρεπε να σαι εδώ.

ΜΠΕΤΙ: Αυτό έχεις να μου πεις; Σου λέω με διώχνουν απ' το ίδρυμα-

ΑΝΤΙ: Μη μου την πέφτεις, να χαρείς-

ΜΠΙΕΤΙ: Δε στην πέφτω, να μιλήσουμε προσπαθώ-

ΑΝΤΙ: Πού είναι το φούτερ; Το μαύρο γαμώτ- ποιος το πήρε;!

Η Μπέτι βγάζει το φούτερ διπλωμένο και τακτοποιημένο σα να βγήκε από συρτάρι και του το δίνει ήρεμα.

ΑΝΤΙ: Δεν κάνει να σε βρει εδώ. Τουλάχιστον μέχρι να ηρεμήσει μαζί σου, δεν κάνει, καταλαβαίνεις;

ΜΠΙΕΤΙ: Ενώ η πιτσιρίκα νωρίτερα; Κάνει;

ΑΝΤΙ: Ποιά πιτσιρίκα;...

ΜΠΙΕΤΙ: Η Ήβι η πιτσιρίκα.

ΑΝΤΙ: Ωχ... Η Ήβι.

ΜΠΙΕΤΙ: Η Ήβι, ναι, η Ήβι που μας πήρε τ' αυτιά να λέει και να ξαναλέει πως εσύ της την έστειλες κι εσένα περιμένει. Ο Μάνι σου ζήτησε να βρεις καινούργια ή μόνος σου την έφερες;-

ΑΝΤΙ: Πού είναι;

ΜΠΙΕΤΙ: Ποια είναι, πού τη βρήκες;-

ΑΝΤΙ: Πού είναι;-

ΜΠΙΕΤΙ: - και γιατί γι' αυτήν δεν τρέχει κάστανο να τη βρει εδώ κι εμένα με το που με βλέπεις με διώχνεις!-

ΑΝΤΙ: Λέγε ρε πού είναι, τη σούταρες;

ΜΠΙΕΤΙ: Θα τό 'θελα, αλλά δε μ' άφησε ο Τεό. Την πήρε μαζί του.

ΑΝΤΙ: Την πήρε μαζί του πού;

ΜΠΙΕΤΙ: Ξέρω 'γω; Να την πάει σπίτι της.

ΑΝΤΙ, αποσβολωμένος: Σπίτι της...

ΜΠΙΕΤΙ: Μάλλον. Δεν έφευγε με τίποτα το σιασμένο. Ο Τεό την έπιασε από κοντά, με το πες πες πες, την έψησε...

ΑΝΤΙ: Την έφησε να πάει σπίτι της...

ΜΠΙΕΤΙ: Κάπως έτσι.

Ο Άντι βγάζει κινητό να τηλεφωνήσει.

ΑΝΤΙ: Γιατί σπίτι της; Σπίτι της γιατί;...

ΜΠΙΕΤΙ: Μας κατσικώθηκε κι εσύ δεν ήσουν πουθενά. Τι έπρεπε να κάνουμε;

ΑΝΤΙ: Της είπα να μην το κουνήσει αν δε γυρίσω-

ΜΠΙΕΤΙ: Το καταλάβε, δεν ξεκουνούσε με τίποτα.

ΑΝΤΙ: Γιατί δεν την αφήσατε να μείνει;

ΜΠΙΕΤΙ: Πού να μείνει; Να κοιμηθεί μέσ' στο κρύο;

ΑΝΤΙ: Πόση ώρα έχει που φύγανε;

ΜΠΙΕΤΙ: Αρκετή...

ΑΝΤΙ, νεύρα: Αρκετή... Μαλάκα Τεό μαλάκα που δεν απαντάς!

Ο Άντι δεν ξέρει τι να κάνει.

ΜΠΙΕΤΙ: Τρώει ζύλο η μικρή;...

Ο Άντι ξαναπροσπαθεί για κλήση. Όσο δεν απαντάει ο Τεό, θα ξαναπροσπαθεί.

ΜΠΙΕΤΙ: Κουβέντα δε μπορέσαμε να της πάρουμε όσο ήταν εδώ, στρείδι κανονικό... Η μάνα της;...

ΑΝΤΙ: Ο πατριός της. Θέλει να της βάλει χέρι.

ΜΠΙΕΤΙ: Α...

ΑΝΤΙ: Α; Αυτό έχεις να πεις;

ΜΠΙΕΤΙ: Τι θες να πω;

ΑΝΤΙ: Ξέρω γω; Βλακεία που δεν την αφήσατε να με περιμένει;

ΜΠΙΕΤΙ: Ο Τεό θά πήγαινε στον τύπο που ψήνει κι εγώ θα γυρνούσα στο ορφανοτροφείο.

ΑΝΤΙ: Κι είπατε να τη γυρίσετε σπίτι της...

ΜΠΕΤΙ: Τζάμπα ανησυχείς.

ΑΝΤΙ: Τζάμπα που στείλατε ένα δεκατετράχρονο σ' αυτό που τρέχει να ξεφύγει;

ΜΠΕΤΙ: Μια χαρά θά ναι. Της έδωσε το σουγιά του.

Ο Άντι την κοιτάζει σαστισμένος.

ΜΠΕΤΙ: Ο Τεό, της έδειξε δυο κινήσεις- Τι θες ρε παιδί μου; Τη φρόντισε, τι ανησυχείς;

ΑΝΤΙ: Της έδωσε σουγιά του για να κάνει τι, να μαχαιρώσει τον πατριό της;

ΜΠΕΤΙ: Για ν' αμυνθεί έξυπνε. Αν χρειαστεί.

ΑΝΤΙ: Ηλίθιοι και οι δυο...

ΜΠΕΤΙ: Δεν κατάλαβα, εμείς είμαστε οι ηλίθιοι, ή εσύ που φέρνεις ένα πιτσιρίκι πού 'χει πρόβλημα στο σπίτι; Πού τη μάζεψες, από πού; Και γιατί;

ΑΝΤΙ: Χρειαζόταν βοήθεια. Γαμώτ- γιατί δεν απαντάει;

ΜΠΕΤΙ: Αν χρειαζόταν βοήθεια, να πήγαινε στην αστυνομία, μ' εμάς τι δουλειά έχει;

ΑΝΤΙ: Στην αστυνομία να κατέληγε σε ίδρυμα.

ΜΠΕΤΙ: Γιατί; Τι κακό έχει το ίδρυμα;

ΑΝΤΙ: Εσύ θα μου πεις που το σιχαίνεσαι.

ΜΠΕΤΙ: Εγώ το σιχαίνομαι γιατί αυτό μόνο έχω δει. Αν έτρεχα να ξεφύγω από κάτι μια χαρά θα μου φαινόταν...

Ο Άντι κλοτσάει κάτι.

ΜΠΕΤΙ: Σοβαρά τώρα, όλο αυτό για το χάπατο;

ΑΝΤΙ: Την είδες πως ήταν;

ΜΠΕΤΙ: Την είδα.

ΑΝΤΙ: Τότε τι ρωτάς;

ΜΠΕΤΙ: ...Δεν τό χεις ξανακάνει... Ν' ανησυχείς έτσι για κάποιον -

ΑΝΤΙ: Γιατί δε το σηκώνει γαμώτο;!

ΜΠΕΤΙ: Για μένα δε σ' είδα να σε κόφτει τόσο... ποτέ.

ΑΝΤΙ: Βλακείες, Μπέτι.

ΜΠΕΤΙ: Βλακείες, γι' αυτό τόσες μέρες μ' αποφεύγεις.

ΑΝΤΙ: Ξέρεις που τρέχω.

ΜΠΕΤΙ: Ξέρω, ρώτησα τον Τεό, ούτε σήμερα βγάλατε κάτι, πενταροδεκάρες...

Δεν τρέχεις, πέρα με κάνεις.

Τίποτα από Άντι, προσπαθεί ακόμα στο τηλέφωνο.

ΜΠΕΤΙ: Τουλάχιστον του μίλησες καθόλου; Για μένα;

ΑΝΤΙ: Δεν πρόλαβα.

ΜΠΕΤΙ: Ούτε αυτό;

ΑΝΤΙ: Προσπάθησα. Αλλά το μυαλό του Μάνι είναι αλλού αυτές τις μέρες. Πιέζει, πιέζει πολύ. Βρήκε μια βιοτεχνία γαμώ το σπίτι του, τ' αφεντικό είναι παλιομοδίτης, κρατάει ταμείο μέσα στο γραφείο. Απ' το λαιμό μ' έχει πιάσει να μπούμε να τα σηκώσουμε.

ΜΠΕΤΙ: Πόσα;

ΑΝΤΙ: Δεκαπέντε χιλιάρια για μας.

ΜΠΕΤΙ, αστράφτει: Πότε χτυπάμε;

ΑΝΤΙ: Όχι -με. Εσύ δεν είσαι μέσα.

ΜΠΕΤΙ: Όχι Άντι... Όχι, σ' αυτό πρέπει να είμαι μέσα, πρέπει να με βάλεις, να του μιλήσεις, νά μαι στο σχέδιο, τώρα είναι η ώρα... Είναι μεγάλη δουλειά, θα χρειαστείς κόσμο. Με χρειάζεσαι, με χρειάζεστε. Έστω και για τσίλιες με χρειάζεστε... Ποιον θα βάλεις για τσίλιες; Την Ήβι το χάπατο που δε μπορεί καν να μιλήσει;

Ο Άντι ανασαίνει βαθιά.

ΜΠΕΤΙ: Αυτή είναι η ευκαιρία... Έκανα μια στραβή, εντάξει. Τώρα είναι η στιγμή να

διορθωθούν όλα.

ΑΝΤΙ: Γιατί Μπέτι; Γιατί;

ΜΠΙΕΤΙ: Γιατί να διορθωθούν;

ΑΝΤΙ: Γιατί θες τόσο πολύ να γυρίσεις πίσω; Γιατί να γυρίσεις πίσω; Τόσες μέρες είσαι εκτός, σιέφτηκες τι είμαστε; Τι κάνουμε μέρα με τη μέρα, τι μας βάζει να κάνουμε; Έγινε μια στραβή, σε πέταξε έξω. Τόσο το καλύτερο. Δυο χρόνια δουλεύουμε γι' αυτόν. Δε φτάνει;

ΜΠΙΕΤΙ: Δυο χρόνια πάει καλά.

ΑΝΤΙ: Δυο χρόνια ο Μάνι ζητάει κι εμείς τρέχουμε. Τραβάμε όπου πει, κάνουμε ό,τι ζητάει.

ΜΠΙΕΤΙ: Και πάει καλά, είμαστε καλά-

ΑΝΤΙ: Θες την αλήθεια για το Μάνι; Δε θα σταματήσει να ζητάει... Μέχρι να μας τού 'μαστε άχρηστοι, μέχρι να μας ξεζουμίσει, δε θα σταματήσει να ζητάει-

ΜΠΙΕΤΙ: Μη μιλάς έτσι.

ΑΝΤΙ: Πρώτα ήταν ο δρόμος, τώρα είναι διάρρηξη, μετά τι; Τι άλλο λες να ζητήσει;

ΜΠΙΕΤΙ: Μας φρόντισε, μας μάζεψε όταν είχαμε ανάγκη-

ΑΝΤΙ: Για να βγάλει από μας. Βγάζει, τα μισά παίρνει.

ΜΠΙΕΤΙ: Δε μας έστειλε ποτέ σε τίποτα που να μη μπορούμε να τα βγάλουμε πέρα. Δε μας κρέμασε κι είναι ο μόνος που νοιάστηκε για μας. Ο μόνος που μας φέρθηκε καλά. Μας πρόσεξε και μας προσέχει.

ΑΝΤΙ: Αν μας πιάσουν, αν σταματήσουμε να του στάζουμε μετρητά... νομίζεις θα συνεχίσει να μας προσέχει;

ΜΠΙΕΤΙ: Δε θα μας πιάσουν.

ΑΝΤΙ: Θα μας πιάσουν. Όλους τους πιάνουν κάποια στιγμή.

ΜΠΙΕΤΙ: Αν πιστεύεις πως θα σε πιάσουν, θα σε πιάσουν.

ΑΝΤΙ: Όλους του πιάνουν. Καλύτερα που είσαι εκτός, πολύ καλύτερα, μπορεί να μη σου φαίνεται-

ΜΠΕΤΙ: Σε λίγο δε θά χω που να πάω. Πώς λες να μου φαίνεται που δε θά 'χω πού να πάω;

ΑΝΤΙ: Σου είπα, έλα σ' εμένα.

ΜΠΕΤΙ: Σ' εσένα με τη γιαγιά σου. Να με βάλεις να φυλάω τη γιαγιά σου. Το ίδρυμα με στέλνει να καθαρίζω σκάλες κι εσύ θες να με κάνεις γηροκόμο.

ΑΝΤΙ: Η γιαγιά μου καθάριζε σκάλες.

ΜΠΕΤΙ: Και για δεξ την τώρα. Η μέση της σα σίγμα τελικό και περιμένει από σένα για νοίκι, για φαΐ, για όλα... . Αν θες κάποια να τη φροντίζει να πάρεις την Ήβι, εγώ δεν είμαι για τέτοια.

ΑΝΤΙ: ... Αυτό είχα σκοπό να κάνω, αλλά τη στείλατε σπίτι της. Και μ' ένα σουγιά στο χέρι...

ΜΠΕΤΙ: Θα την έπαιρνες μαζί σου;

ΑΝΤΙ: Μέχρι να βρει την άκρη της.

ΜΠΕΤΙ: Θά 'παιρνες αυτήν κι εμένα θα μ' άφηνες στην απ' έξω;!

ΑΝΤΙ: Τώρα δε σου 'πα- Τι θες Μπέτι;

ΜΠΕΤΙ: Εσύ τι νομίζεις πως θέλω;

ΑΝΤΙ: Το χάνεις σιγά σιγά; Σου στρίβει;!

ΜΠΕΤΙ: Το χάνω, ναι το χάνω. Άδικα λες; Για φαντάσουν να σου λένε μάζεψ' τα πράγματά σου κι άδειασέ μας τη γωνιά; Σαν κουτάβι νιώθω που μεγάλωσε και δεν τους κάνει άλλο, τ' αδειάζουνε στο δρόμο. Αυτοί μ' αδειάζουν, ο Μάνι μ' έβαλε στον πάγο, εσύ κι ο Τεό σφυρίζετε αδιάφορα, κι εγώ, επειδή ξαφνικά κλείνω τα δεκαοχτώ πρέπει να είμαι έτοιμη! Για τι ακριβώς πρέπει να είμαι έτοιμη, δεν καταλαβαίνω. Το μόνο που καταλαβαίνω είναι πως είμαι μόνη μου, μόνη μου και τους έχω όλους απέναντι, αυτοί κι εγώ. Κι αν εσείς είσασαν εντάξει... αν σας είχα με το μέρος μου, δε θα με πείραζε τίποτα. Αλλά εσείς το μόνο που σκέφτεστε είναι οι χαζοκανόνες σας. Γιατί θέλω να γυρίσω; Ρωτάς γιατί; Γιατί δεν ξέρω πού να σταθώ Άντι, γι' αυτό θέλω να γυρίσω. Εσείς τρέχετε

να βοηθήσετε το χάπατο, κι εγώ τρέχω να βρω πού θα πάω, πώς θα συνεχίσω, τι θα κάνω...

Ο Άντι κάνει να την πλησιάσει να την πιάσει, η Μπέτι δε θέλει.

ΜΠΕΤΙ: Άσε με... Είναι κι αυτή η ξινή η σύμβουλος εκεί... Το μόνο που κάνει είναι να μου επαναλαμβάνει πόσο καλά θα πάνε όλα, πόσο δυνατή είμαι και πόσο έχω μεγαλώσει. Τα λέει με το κεφάλι κατεβασμένο, δε με κοιτάζει καν, μ' αποφεύγει κι αυτή όπως κι εσύ. Δε μπορεί να με κοιτάζει, δε με βλέπει, πάνω μου νά πεφτε στο δρόμο δε θα μ' αναγνώριζε.

Ο Άντι την πιάνει και την κλείνει αγκαλιά. Η Μπέτι αντιστέκεται, αλλά το δέχεται.

ΜΠΕΤΙ: Αόρατοι. Για όλους. Δε μας βλέπει κανείς. Δε νοιάζεται κανείς.

ΑΝΤΙ: Εγώ νοιάζομαι. Δε φτάνει;

Πάνω που πάει να μαλακώσει το πράγμα, χτυπάει το τηλέφωνο του Άντι.

Άντι και Μπέτι κοιτάζονται.

ΑΝΤΙ: Ο Τεό...

Η Μπέτι δε θέλει να το σηκώσει, ο Άντι δε μπορεί να κάνει αλλιώς, το σηκώνει προς απογοήτευσή της.

ΑΝΤΙ: Σ' ακούω... Ναι... Είναι εντάξει; Είσαι σίγουρος;... Η Μπέτι είπε κάτι για σουγιά...

ΜΠΕΤΙ: Άντι...

ΑΝΤΙ: Κι έπρεπε να βάλεις στο χέρι της σουγιά;... Τι ιδέα;...

ΜΠΕΤΙ: Άντι-

ΑΝΤΙ: Πώς να βοηθήσει η Ήβι;

Η Μπέτι τραβάει τον Άντι να κοιτάξει προς μια πλευρά. Κάπου στη σκηνή, στέκεται ακίνητη η Ήβι με το σουγιά στο χέρι. Είναι πολύ ταραγμένη.

ΗΒΙ: Μη μου ξαναπεις να γυρίσω πίσω. Ποτέ κανένας μη μου πει να γυρίσω πίσω.
Σκοτάδι.

4.

Οικογενειακό τραπέζι. Στην κεφαλή, ο Μάνι. Τους έχει σερβίρει κρασί. Η Μπέτι κι ο Τεό το χαίρονται.

ΜΠΕΤΙ: Πολύ καλό Μάνι!...

ΜΑΝΙ: Ένα σωστό γεύμα πρέπει πάντα να συνοδεύεται από κρασί.

ΤΕΟ: Συμφωνώ... με κρασί είναι σα να κλείνεις συμφωνία...

ΜΠΕΤΙ: Πολύ καλό!

ΑΝΤΙ, *στην Μπέτι:* Σιγά, θα σε πειράξει.

ΜΠΕΤΙ: Αποκλείεται! Είναι τόσο ελαφρύ!

ΑΝΤΙ: Κατεβάζεις πολύ γρήγορα.

ΜΠΕΤΙ: Αντέχω.

ΑΝΤΙ: Και ν' αντέχεις, πιο σιγά.

ΜΑΝΙ: Όσο πιο νεαρό είναι ένα κρασί, τόσο μεγαλύτερη η ανάγκη του ν' αναπνεύσει.

Θέλει αέρα, να ζυπνήσουν τ' αρώματα, να 'ρθει σ' επαφή με οξυγόνο να βγάλει το χαρακτήρα του, τον πραγματικό του χαρακτήρα. Για να μη σε πειράξει λοιπόν, παίρνεις μια πλατιά σκάφη κι αδειάζεις το κρασί μέσα.

Ήρεμα, σιγά σιγά, καμιά βίαιη κίνηση. Μετά, με μια κούπα, αρχίζεις να γεμίζεις και ν' αδειάζεις. Σιγά κι ελαφρά, χωρίς να το διαταράξεις. Γεμίζεις κι αδειάζεις...

ΤΕΟ: Το ανακατεύεις;

ΜΑΝΙ: Το βοηθάς ν' αναπνεύσει, να ωριμάσει. Ό,τι περιττό, εξατμίζεται, ό,τι είναι βαρύνό κάθεται στον πάτο. Θέλει υπομονή. Και φροντίδα. Να κάτσεις από πάνω, ν' ασχοληθείς. Καλό κρασί δεν είναι αυτό που μπαίνει σ' ακριβά μπουκάλια. Είναι αυτό που φτιάχνεται με φροντίδα.

ΜΠΕΤΙ: Σ' ευχαριστώ Μάνι.

Πέφτει απότομο.

ΜΠΕΤΙ: Για σήμερα σ' ευχαριστώ, που είμαι εδώ σήμερα. Τ' ότι κάθομαι μαζί σας στο τραπέζι, για μένα είναι... Για μένα όταν είμαστε όλοι μαζί, έτσι όπως τώρα... Σήμερα νιώθω πως ανήκω κάπου. Και για μένα αυτό είναι... ξέρεις πως για μένα είναι-

ΑΝΤΙ, της παίρνει το ποτήρι: Όχι άλλο-

ΜΠΕΤΙ: Άντι!

ΑΝΤΙ: Δεν ξέρεις τι λες.

ΜΑΝΙ: Άσ' την να μιλήσει. Έχω καιρό να την ακούσω να μιλάει.

Λέει ο Μάνι και γεμίζει λίγο το ποτήρι της Ήβι.

ΜΠΕΤΙ: Έχω- έχω κάνει λάθη, αυτό ήθελα να πω. Και στραβές και πολλές φορές δεν ξέρω τι μου γίνεται και που πάω αλλά... το θέμα είναι πως προσπαθώ. Κάθε μέρα προσπαθώ να γίνω καλύτερη. Τ' ότι μου δίνεις άλλη μια ευκαιρία, για μένα είναι...

ΜΑΝΙ: Πίστευες πως δε θα 'χεις άλλη ευκαιρία;

Η Μπέτι νεύει ναι.

ΜΑΝΙ: Ήμουν αυστηρός μαζί σου... την τελευταία φορά.

ΜΠΕΤΙ: Δικό μου ήταν το λάθος, το αναγνωρίζω.

ΜΑΝΙ: Και λάθη σαν κι αυτά, θα πρέπει να τ' αποφεύγουμε. Τα πράγματα δεν είναι τόσο απλά... Εκεί έξω.

ΜΠΙΕΤΙ: Ξέρω.

ΜΑΝΙ: Εκεί έξω το μόνο που έχουμε είναι ο ένας τον άλλον. Οι υπόλοιποι, είναι εναντίον μας, δε μας θέλουν ανάμεσά τους.

ΜΠΙΕΤΙ: Έτσι είναι...

ΜΑΝΙ: Αν ο Τεό φοβάται πως δε μπορεί να βασιστεί σ' εσένα-

ΜΠΙΕΤΙ: Όχι, μπορεί. Μπορεί Μάνι και δε φοβάται. Κι ο Τεό κι ο Άντι κι εσύ... Δε χρειάζεται να φοβάστε, μπορείτε να βασιστείτε πάνω μου. Θέλω να πω, δε θα ξαναδημιουργήσω πρόβλημα, το υπόσχομαι, το σιέφτηκα καλά.

ΜΑΝΙ: Να λοιπόν γιατί ήμουν αυστηρός. Γιατί το σιέφτηκες καλά. Το σιέφτηκες πως να μη βάζεις τον εαυτό σου σε κίνδυνο, να μη βάζεις σε κίνδυνο τους δικούς σου.

ΜΠΙΕΤΙ: Ναι.

ΜΑΝΙ: Σ' αυτό το τραπέζι, φροντίζουμε ο ένας τον άλλον. Φροντίζουμε και προσέχουμε, δεν αφήνουμε κανέναν χειρέμαστο. Είμαστε οικογένεια, εμείς. Όλοι εμείς, χμ;

ΜΠΙΕΤΙ: Ναι! Ναι, αυτό ήθελα να πω και πριν, γι' αυτό είμαι τόσο χαρούμενη, αυτό νοιώθω, πως είμαστε οικογένεια...

ΜΑΝΙ: Μπορεί μεταξύ μας να μην έχουμε το ίδιο αίμα, αλλά δεν είναι αυτό το νόημα, έτσι δεν είναι; Δε φτάνει απλά να χεις ίδιο αίμα με κάποιον για να πεις πως είναι η οικογένειά. Τόσα σπίτια εκεί έξω, τόσος κόσμος... *(κοιτάζει τον Άντι)* Γι' άλλον το αίμα τους είναι ένα βαρύ φορτίο που πρέπει να σηκώνει κάθε μέρα *(κοιτάζει τη Μπέτι)*. Γι' άλλον, δεν υπάρχει καν, τον εγκατέλειψε. *(κοιτάζει Τεό και Ήβι)* Και γι' άλλον, δεν είναι τίποτα παραπάνω από μια φυλακή, που τον εξωθεί ν' αποδράσει. Το αίμα από μόνο του, δε λέει τίποτα. Αν κάποιος δε σε βοηθήσει, δε σου απλώσει το χέρι την ώρα της ανάγκης, δεν αξίζει να λέγεται οικογένεια. Φροντίδα, ασφάλεια και προστασία, αυτά μόνο μετράνε, τίποτα

άλλο... Κι αυτά μόνο θέλω για σας... Διαφωνείς Άντι;

ΑΝΤΙ: Μ' όσα λες, ποτέ.

ΜΑΝΙ: Δεν πίνεις όμως.

ΑΝΤΙ: Με πειράζει. Δε μου κάνει καλό...

ΜΑΝΙ: Σας ζητάω πολλά;

ΜΠΙΕΤΙ: Όχι Μάνι, για το καλό μας πιέζεις.

ΜΑΝΙ: Ζητάω πολλά... Είμαι αυστηρός και ζητάω πολλά.

ΤΕΟ: Ανίδεοι είμασταν πριν από σένα. Αν δεν ήσουν εσύ... ποιος ξέρει πού θα πέφταμε.

ΜΠΙΕΤΙ: Μας προσέχεις Μάνι, αυτό είναι το σημαντικό.

ΜΑΝΙ, στην Ήβι: Πρώτα ο Άντι, μετά ο Τεό και μετά η Μπέτι. Ένας ένας ήρθανε κοντά.

Και μείνανε. Κατάλαβαν πως μαζί, ενωμένοι είναι πιο δυνατοί. Ενωμένοι μπορούν να επιβιώσουν, να κερδίσουν τη ζωή που ανοίγεται μπροστά τους. Διάλεξαν να είναι οικογένεια. Γιατί την οικογένεια τη διαλέγεις. Δε στην επιβάλλει κανείς. Έτσι;

ΗΒΙ: Έτσι.

ΜΑΝΙ: Είμαι αυστηρός, δεν κάνω πίσω και ζητάω πολλά. Ζητάω γιατί θέλω να σας δω να θεριεύετε. Να στέκεστε μόνοι σας στα πόδια σας, να μη χρειάζεται να παρακαλάτε κανέναν, ούτε να σκύβετε το κεφάλι σας σε κανέναν. Τώρα είναι η ευκαιρία σας, ν' αρπάξετε όσα μπορείτε, να διεκδικήσετε ό,τι το ίδιο σας το αίμα σας στέρησε. Για σας, για το διπλανό σας, για το μέλλον σας.

ΤΕΟ: Άλλο ένα γι' αυτό;!

ΜΠΙΕΤΙ: Άλλο ένα!

ΤΕΟ: Άλλο ένα!

ΜΑΝΙ: Κι εσύ Άντι...

ΜΠΙΕΤΙ: Κι εσύ, κι εσύ, γιορτάζουμε σήμερα!

ΜΑΝΙ: Πιες, μη φοβάσαι, δεν πειράζει πουθενά...

Ο Άντι υπό πίεση, πίνει ελάχιστα.

ΜΠΕΤΙ: Τι είναι αυτά;

ΜΑΝΙ: Ο Άλφα κουράστηκε.

ΑΝΤΙ: Καθόλου.

Μάνι και Τεό κοιτάζονται στα μουλωχτά.

ΜΑΝΙ: Είναι φανερό πως κουράστηκε, τον αφήνουν οι δυνάμεις του.

ΤΕΟ: Το μυαλό του είναι αλλού. Μονίμως αλλού.

ΑΝΤΙ: Τεό...

ΤΕΟ: Και για δουλειά όταν βγαίνουμε, το μυαλό σου είναι αλλού.

ΗΒΙ: Η γιαγιά Άννα, δεν είναι καλά.

ΜΑΝΙ: Αλήθεια; Τι έχει;

ΗΒΙ: Βογγάει. Και βήχει. Όλο το βράδυ βήχει. Την ακούω απ' το δίπλα δωμάτιο.

ΜΑΝΙ: Στενάχωρο αυτό. Πολύ στενάχωρο.

ΗΒΙ: Χρειάζεται βοήθεια. Δεν κοιμάται τη νύχτα. Ο Άντι τη φροντίζει. Συνέχεια.

ΤΕΟ: Σε κρατάει ξάγρυπνο η γρια ρε;

ΗΒΙ: Κι ο Άντι δεν κοιμάται τη νύχτα.

ΜΑΝΙ: Άρα έχω δίκιο. Ο Άλφα είναι κουρασμένος.

ΑΝΤΙ: Μπορεί και να είμαι.

ΜΑΝΙ: Θα προτιμούσε να μη γίνει η δουλειά στους Ανθόκηπους.

Ζυγιάζονται.

ΤΕΟ: Δεν υπάρχει λόγος να μη γίνει. Δεν υπάρχει- Η δουλειά στους Ανθόκηπους πρέπει να γίνει.

ΜΑΝΙ: Ίσως του πέφτει πολύ. Η γιαγιά Άννα θέλει φροντίδα τη νύχτα, έτσι δεν είναι Ήβι;

Η Ήβη νεύει ναι.

ΤΕΟ: Η δουλειά στους Ανθόκηπους θα γίνει.

ΜΑΝΙ: Μμμ... δεν ξέρω. Εκεί δεν είναι δρόμος. Είναι δύσκολο. Θέλει αντοχή, καθαρό μυαλό... απαιτεί συγκρότηση, αποφασιστικότητα. Εκεί δεν πας με μισή καρδιά.

ΤΕΟ: Κανέννας δε θα πάει με μισή καρδιά. Είναι για το καλό μας, τη χρειαζόμαστε αυτή τη δουλειά και θα γίνει.

ΜΑΝΙ: Αν ο Άλφα δεν είναι συγκεντρωμένος...

ΤΕΟ: Μπορώ να βοηθήσω εγώ.

ΜΑΝΙ: Θα βοηθήσεις εσύ Τεό; Τον Άντι, να την οργανώσει;

ΤΕΟ: Αν θέλει...

ΜΑΝΙ: Ίσως θα μπορούσες ν' αναλάβεις κι εσύ... Το σχέδιο. Να το πάρεις υπ' ευθύνη σου. Να ξεκουράσεις τον Άλφα.

ΑΝΤΙ: Δεν είμαι τόσο κουρασμένος.

ΜΑΝΙ: Δε σιέφτεσαι όπως πρέπει. Κι αυτό δε μας κάνει. Ίσως αυτή τη φορά χρειάζεται να οδηγήσει κάποιος άλλος...

Ζυγιάζονται.

ΜΑΝΙ: Μπορείς πιστεύω. Ν' ακολουθήσεις οδηγίες... Αντί να τις δίνεις...

ΑΝΤΙ: Μπορώ. Δεν ξέρω αν είναι τόσο έξυπνο.

ΜΑΝΙ: Προστατεύεις και τον Τεό απ' το να τον πιάσουν οι κάμερες. Σε άγχωνε αυτό, θυμάμαι. Αυτό δε σε άγχωνε;

ΑΝΤΙ: Ναι... Αυτό...

ΜΑΝΙ: Άρα είναι έξυπνο. Και προτιμότερο. Ο Τεό να είναι ο Άλφα.

Ο Μάνι σηκώνεται απ' το τραπέζι για έξοδο.

ΤΕΟ: Μάνι... το εννοείς;

ΜΑΝΙ, στην Ήβι: Κι εσύ μικρή, ακολουθείς ό, τι πει ο Τεό.

ΗΒΙ: Κι εγώ;!

ΜΑΝΙ: Είσαι στην οικογένεια πια. Και πρέπει ν' ακούς τ' αδέρφια σου.

Ο Μάνι αποχωρεί απ' τη σκηνή.

Η Ήβι είναι η μόνη που χαίρεται. Στους άλλους τρεις πέφτει αμηχανία.

Σκοτάδι.

5.

Στο λημέρι τους. Ο Τεό έχει ένα αντικείμενο πάνω του, εκπαιδεύει την Ήβι να του το πάρει χωρίς να την καταλάβει.

ΤΕΟ: Όχι. Σε βλέπω. Όλο το κόλπο είναι να μη σε δω. Πιάσε...

Ο Τεό της δείχνει.

ΤΕΟ: Με κατάλαβες;

ΗΒΙ: Όχι!

Ο Τεό επαναλαμβάνει την ίδια κίνηση να τον δει.

ΤΕΟ: Αργά... από 'δω... και καλύπτεις μ' αυτό σου το χέρι. Δες... Έτσι. Κράτα το μέσα απ' τον επίδεσμο, σε βοηθάει ο επίδεσμος για όσο τον έχεις.

ΗΒΙ: Να προσπαθήσω πάλι...

ΤΕΟ: Ελαφρύ το χέρι, στο αέρα, όσο πιο ελαφρύ μπορείς.

Ξαναδοκιμάζουν.

ΤΕΟ: Καλύτερα. Αλλά πάλι σε κατάλαβα.

ΗΒΙ: Λες ψέματα, δε μπορεί!

ΤΕΟ: Αργείς, αργείς με το χέρι, αργείς να το τραβήξεις. Άλλη μία, έλα.
Ξαναδοκιμάζουν. Καθώς η Ήβι του αφαιρεί το αντικείμενο, ο Τεό της πιάνει το χέρι.

ΤΕΟ: Σ' έπιασα!
Γελάει κι η Ήβι.

ΗΒΙ: Κάθε φορά με πιάνεις!

ΤΕΟ: Γιατί διστάζεις.

ΗΒΙ: Όχι, γιατί ξέρεις πως θα το πάρω. Με περιμένεις.

ΤΕΟ: Και;

ΗΒΙ: Τι και; Με περιμένεις και με πιάνεις.

ΤΕΟ: Αφού ξέρεις πως εγώ περιμένω τότε θα το πάρεις, εσύ, θα πρέπει να περιμένεις να μην το περιμένω εγώ.

ΗΒΙ: Με μπερδεψες.

ΤΕΟ: Η δική σου προσοχή είναι εδώ... Για να το πάρεις, θα πρέπει να φροντίσεις η δική μου να μην είναι.

ΗΒΙ: Πώς γίνεται;

ΤΕΟ: Έχεις τα μάτια σου ανοιχτά και ψάχνεις να χτυπήσεις την κατάλληλη στιγμή.
Δεν κλέβεις το πορτοφόλι. Την προσοχή του άλλου κλέβεις.

Η Ήβι μπερδεύεται κι άλλο.

ΗΒΙ: Όχι δε μπορώ. Δε μπορώ να το κάνω.

ΤΕΟ: Μπορείς.

ΗΒΙ: Δε μπορώ, δεν είμαι έτοιμη.

ΤΕΟ: Το βράδυ που έφυγες απ' το σπίτι σου, ήσουν έτοιμη;

ΗΒΙ: Δεν είναι το ίδιο.

ΤΕΟ: Γιατί;

ΗΒΙ: Γιατί το μόνο που ήθελα ήταν να μη με ξαναπλησιάσει.

ΤΕΟ: Και τι έκανες;

ΗΒΙ: Σου είπα, δεν τον άφησα. Όταν άρχισε να πλησιάζει, τον πρόλαβα. Πλησίασα κι εγώ και τον χτύπησα με το σουγιά.

ΤΕΟ: Ήσουν έτοιμη; Για το χτύπημα;

ΗΒΙ: Όχι. Αλλά δεν το περίμενε. Περίμενε πως θά 'ταν σαν την προηγούμενη φορά. Περίμενε πως δε θα κάνω τίποτα.

ΤΕΟ: Κι εσύ τον άφησες. Τον άφησες να νομίζει πως δε θα κάνεις τίποτα. Που πάει να πει τον γέλασες. Κι ας μην ήσουν έτοιμη.

Η Ήβι χαμογελάει.

ΤΕΟ: Αυτό θα θυμάσαι. Πως τον γέλασες. Αυτό είμαστε. Αυτό κάνουμε. Αυτό που ο άλλος δεν περιμένει. Κατάλαβες;... Έλα άλλη μία. Μία και καλή.

Καθώς ξαναπροσπαθούν, μπαίνει η Μπέτι, φορτωμένη ένα μεγάλο σάκο, τα πράγματά της απ' το ιδρυμα.

ΤΕΟ: Τι έγινε, μας θυμήθηκες;

ΜΠΕΤΙ: Δε με παρατάς κι εσύ; Ένα πάκο χαρτιά με βάλαν να υπογράψω. Κι αυτό κι εκείνο και το άλλο, κι εδώ, κι άλλη μια παρακάτω... Τον ατελείωτο είχε.

Ηλίθιοι, έμπλεξα με ηλίθιους. Απ' τη μια με διώχνουν, δε με θέλουν, απ' την άλλη δε μ' αφήνουν να φύγω οι ηλίθιοι...

ΤΕΟ: Άρα στην ώρα σου δεν είσαι, επειδή οι άλλοι είναι ηλίθιοι...

ΜΠΕΤΙ: Τι θες τώρα;

ΤΕΟ: Νά 'σαι στην ώρα σου.

ΜΠΕΤΙ: Ήρθα δεν ήρθα; Εδώ είμαι.

ΤΕΟ: Μπέτι, δεν το πας καλά.

ΜΠΕΤΙ: Ξέρω- ξέρω, έχω μια δεύτερη ευκαιρία, δεν την έχουν όλοι αυτήν την ευκαιρία,

πρέπει να το εκτιμήσω και ν' ακολουθήσω τους κανόνες.

ΤΕΟ: Όχι τους κανόνες, το πρόγραμμα. Ο χρόνος είναι λίγος, αύριο χτυπάμε. Για να πάμε καλά, ακολουθούμε όλοι το πρόγραμμα.

ΜΠΕΤΙ: Το πρόγραμμα λέει να μάθεις στο χάπατο να σηκώνει πορτοφόλια; Αυτό θα τη βάλεις να κάνει αύριο;

ΤΕΟ: Είσαι άχυρο...

ΜΠΕΤΙ: Εγώ ή εσύ που τη βάζεις στο σχέδιο;

ΤΕΟ: Μια χαρά τα καταφέρει.

ΜΠΕΤΙ: Μ' εσένα. Εδώ. Μόλις βρεθεί μέσα σε κόσμο τι λες να κάνει; Θα μας κρεμάσει ή θα το βάλει στα πόδια;

ΤΕΟ: Ξέρω τι κάνω.

ΜΠΕΤΙ: Ξέρεις... Επειδή τράβηξε σουγιά στον πατριό της νομίζεις θα τα καταφέρει κι εκεί έξω... Σέρνουμε ένα χάπατο μαζί μας. Και δε φτάνει που είναι χάπατο, την ψάχνουν κιόλας.

ΤΕΟ: Η μικρή είναι μαζί μας.

ΜΠΕΤΙ: Την ψάχνουν, βγήκε σήμα γι' αυτήν, το ίδρυμα έχει την αφίσα της στα εξαφανισμένα!

ΤΕΟ: Είναι μαζί μας.

Η Μπέτι χτυπιέται.

ΤΕΟ: Κοίτα, σύνελθε. Σύνελθε και συγκεντρώσου σ' ό,τι έχεις να κάνεις. Εγώ δεν είμαι ο δικός σου, δε θα στη χαρίσω. Αν φοβάσαι για το τομάρι σου, ζύπνα και φρόντισε να τη βοηθήσεις.

Ο Τεό φεύγει.

ΜΠΕΤΙ: Λύσσαξες να τη βοηθήσω! Να την ξεφορτωθείς θες μου φαίνεται! Πού πας;!...
Κοιτάζονται με την Ήβι. Η Μπέτι πίνει ν' ασχοληθεί με τα πράγματά της.

ΗΒΙ: Να συνεχίσουμε όπως έδειξε ο Τεό; Θέλεις;

ΜΠΕΤΙ: Όχι.

ΗΒΙ: Γιατί;

ΜΠΕΤΙ: Γιατί δε σε βοηθάει πουθενά. Κι ούτε που ξέρω και τι μπορεί να σε βοηθήσει...

Η Μπέτι θα πάει να κάνει τα δικά της. Η Ήβι την τριγυρίζει, πιάνει ένα από τα πράγματά της.

ΜΠΕΤΙ: Άσ' το αυτό...

ΗΒΙ: Γιατί με λες χάπατο;

ΜΠΕΤΙ: Είναι τ' όνομά σου.

ΗΒΙ: Δεν είναι.

ΜΠΕΤΙ: Αλήθεια; Πώς σε λένε;

ΗΒΙ: Ήβι.

ΜΠΕΤΙ: Πώς;

ΗΒΙ: Ήβι, το ξέρεις πως με λένε Ήβι.

ΜΠΕΤΙ: Καλά σε λέω χάπατο.

ΗΒΙ: Γιατί;

ΜΠΕΤΙ: Γιατί χάπατο είσαι.

ΗΒΙ: Επειδή δεν τα καταφέρνω με τα πορτοφόλια;

ΜΠΕΤΙ: Επειδή- Δεν ξέρεις τους κανόνες.

ΗΒΙ: Ο Τεό μου τους είπε τους κανόνες.

ΜΠΕΤΙ: Σου είπε τους κανόνες... τ' ότι δεν τον λένε Τεό στο είπε;...

Η Ήβι την κοιτάζει σα να μην καταλαβαίνει.

ΜΠΕΤΙ: Δεν τον λένε Τεό. Ούτε εμένα Μπέτι. Ούτε τον Άντι, Άντι. Αλλά δε στά 'πε αυτά... ο φίλος σου... Όταν τον γνώρισα μου ζήτησε να μην του πω το πραγματικό μου όνομα. Ο Άντι το ξεκίνησε με το Μάνι. Κανένας να μην ξέρει

το πραγματικό όνομα του άλλου. Κανέννας δε φωνάζει τον άλλον με το πραγματικό του όνομα. Κανόννας.

ΗΒΙ: Γιατί;

ΜΠΕΤΙ: Για προστασία χάπατο! Αν τύχει ποτέ να πιάσουν κάποιον από μας, να μη μπορεί να πει αμέσως με ποιον δουλεύει. Να δώσει χρόνο στους υπόλοιπους να κρυφτούν, να εξαφανιστούν, να μην προλάβουν να τους πιάσουν. Κατάλαβες τώρα;...

ΗΒΙ: Άρα τον Άντι δεν τον λένε Άντι;

ΜΠΕΤΙ: Παρατσούκλι είναι. Το διάλεξε. Όπως και το Μπέτι και το Τεό. Τα παρατσούκλια μας έγιναν τα πραγματικά μας ονόματα. Γι' αυτό σε λέω χάπατο, μπας και καταφέρω να ξεχάσω πως σε λένε.

ΗΒΙ: Με προστατεύεις δηλαδή;...

Κοιτάζονται.

ΜΠΕΤΙ: Άντε λέγε, πώς θες να σε φωνάζουμε; Σάροτ, Κάρα, Φαίη;

ΗΒΙ: Μμμ, δεν ξέρω...

ΜΠΕΤΙ: Ένα σωρό ονόματα έχει, διάλεξε ένα. Αν θες τη γνώμη μου, διάλεξε κάτι ουδέτερο. Να μην καταλαβαίνουν αν είσαι κορίτσι, για να μπερδεύεις τον άλλον.

ΗΒΙ: Ποιον άλλον;

ΜΠΕΤΙ: Τον άλλον, τον όποιον άλλον γνωρίσεις. Το Τζόνα είναι καλό. Και ουδέτερο.

ΗΒΙ: Δε θέλω ν' αλλάξω όνομα. Ήβι με λένε. Δε θέλω να με φωνάζετε ούτε χάπατο, ούτε κάπως αλλιώς.

ΜΠΕΤΙ: Η μάνα σου σε φάχνει. Τ' όνομά σου έχει ακουστεί, η φάτσα σου κυκλοφορεί σ' αφίσες. Κανονικά όχι μόνο όνομα, πατόκορφα πρέπει να σ' αλλάζουμε και φάτσα και μαλλιά και ρούχα...

Η Μπέτι αρχίζει και κοιτάζει να της βρει άλλα ρούχα απ' το σάκο της.

ΗΒΙ: Καλά τα ρούχα... Με το όνομα, δε γίνεται να μην αλλάξω;

ΜΠΕΤΙ: Δε μπορείς να είσαι άλλο η Ήβι.

ΗΒΙ: Είμαι όμως.

ΜΠΕΤΙ: Ντάνι. Σου κάνει; Ούτε το Ντάνι; Σάμι τότε. Σάμι, αυτό είναι, σου πάει το Σάμι. Από ταινία είναι. Είχε φύγει κι εκείνη απ' τη μάνα της. Είχε βρει κι έμνε σ' ένα σπίτι μπροστά στον ωκεανό, τά 'χε καταφέρει. Είχε καλό τέλος η ταινία. Ναι, Σάμι... Μην είσαι κουτή. Μαζί με το όνομα μπορείς ν' αλλάξεις τα πάντα γύρω από 'σένα. Ποια είναι η Ήβι; Μία που τό 'σκασε απ' το σπίτι της, που έφυγε σαν κυνηγημένη και δεν είχε που να πάει. Ενώ η Σάμι... η Σάμι είναι ένα κορίτσι που το δωμάτιό της έχει κίτρινες κορδέλες και θέα στον ωκεανό. Είναι ένα κορίτσι που παίζει τέννις κάθε Τετάρτη και Κυριακή, με το δικό της οδηγό παρακαλώ να την πηγαίνει στο τέννις. Ένα κορίτσι που έχει κόκκινα μαλλιά και θέλει να γίνει γιατρός όταν μεγαλώσει. Η δικηγόρος, ή ό,τι άλλο βάλει στο μυαλό της τέλος πάντων. Κατάλαβες τι λέω;

ΗΒΙ: Μπορώ να κάνω όνειρα...

ΜΠΕΤΙ: Δεν είναι όνειρα, είναι στόχος. Στόχος, αυτά που θες να κάνεις, αυτό που θες να γίνεις. Αλλάζεις όνομα, αλλάζεις κι όλα τα υπόλοιπα, ξεκινάς απ' την αρχή. Εντάξει;... Πες λοιπόν, τι κάνει η Σάμι;

ΗΒΙ: Η Σάμι... Η Σάμι μπορεί... μπορεί να μαθαίνει πατίνια. Μάλλον ξέρει πατίνια. Όλη μέρα, πάνω κάτω πηγαίνει μ' αυτά. Της αρέσουν πολύ, όπου είναι να πάει πηγαίνει μ' αυτά. Είναι δικά της τα πατίνια, κατάδικά της, δεν της τα δώσανε και δεν τα πήρε από πουθενά. Τ' αγόρασε με δικά της λεφτά και άρα δε μπορο'ύν να της τα πάρουν. Ανεβαίνει στα πατίνια και πηγαίνει, κι είναι- είναι σα να πετάει, νιώθει πως πετάει. Οι άλλοι γύρω της πάνε με τα πόδια, αυτή όμως πετάει, πετάει κάθε μέρα, δεν έχει βάρος και δεν την τραβάει κανείς. Κανέννας δε μπορεί να την πιάσει, κανέννας δε μπορεί να της πει τι να κάνει, αν δεν της αρέσει κάτι, δίνει σβιν μια και το προσπερνάει, κανέννας δε μπορεί να την πιάσει. Κι όταν

έρθει το βράδυ, γυρίζει σπίτι της, στο δικό της σπίτι που κανένας άλλος δεν είναι εκεί, βγάζει τα πατίνια και τα βάζει σ' ένα κουτί κάτω απ' το κρεβάτι της. Εκεί τα φυλάει για να μην της τα πάρουν. Μετά, τραβάει τη χρωματιστή κουβέρτα που της άφησε η γιαγιά της και κοιμάται. Στο δικό της κρεβάτι, στο δικό της σπίτι που έχει κλειδαριά. Για να μη μπορεί να μπει κανείς.

Η Ήβη κοιτάζει τη Μπέτι, περιμένει κάτι.

Εσύ;

ΜΠΕΤΙ: Εγώ τι;

ΗΒΙ: Δε θα μου πεις τι όνειρα έχει η Μπέτι;

ΜΠΕΤΙ: Άλλη φορά, όχι σήμερα.

ΗΒΙ: Μμμ... Πάντως, δεν περάζει που σε διώξαν. Δεν πειράζει, καλύτερα. Τώρα μπορούμε να φτιάξουμε το δικό μας σπίτι. Ή νά 'ρθεις να μείνεις με τη Σάμι.

ΜΠΕΤΙ: Όταν δε ρωτάς συνέχεια γιατί και γιατί είσαι εντάξει, το ξέρεις;

Σκοτάδι.

6.

Τεό και Μάνι.

ΤΕΟ: Ψυχή δεν έχει. Τριγύρω κανείς, το έλεγξα. Και το στέκι καινούργιο, δεν τό 'χουν πάρει μυρωδιά ακόμα. Με τουρίστες δουλεύει, τους κουβαλάει σε γκρουπ.

Τύφλα βγαίνουν, δυο- τρεις το πρωϊ-

ΜΑΝΙ: Γιατί μου τα λες αυτά;

ΤΕΟ: Είναι εύκολη λεία. Αν χτυπήσουμε κανά δυο φορές, δε θα μας πάρει χαμπάρι κανείς. Εύκολη λεία- καλή δουλειά, έτσι δε λέμε;

ΜΑΝΙ: Μόνο που έχουμε δουλειά.

Ο Τεό μασάει λίγο.

- ΤΕΟ:** Ναι, φυσικά, φυσικά κι έχουμε... Η Μπέτι το ζετρώπωσε κι είπα να στο πω, να ξέρεις...
- ΜΑΝΙ:** Η Μπέτι.
- ΤΕΟ:** Ναι.
- ΜΑΝΙ:** Ίσως πρέπει να κάνω μια κουβέντα με τη Μπέτι. Τα δυο μας μόνο.
- ΤΕΟ:** Πιστεύεις πως χρειάζεται;
- ΜΑΝΙ:** Μπορεί. Μπορεί να είναι και χρήσιμο. Μέχρι να πω εγώ, μακριά από γυαλιστερές δουλειές κι εύκολες λείες, συνεννοηθήκαμε;
- ΤΕΟ:** Ναι Μάνι, βέβαια, ό,τι πεις.
- ΜΑΝΙ:** Το μυαλό μας πρέπει να είναι στο στόχο τώρα.
- ΤΕΟ:** Είναι.
- ΜΑΝΙ:** Νά 'μαστε έτοιμοι.
- ΤΕΟ:** Είμαστε έτοιμοι, μια χαρά είμαστε. Κι ο Άντι μια χαρά... Η μικρή μόνο...
- ΜΑΝΙ:** Πρόβλημα;
- ΤΕΟ:** Ίσως είναι λίγο νωρίς να την πάρουμε μαζί μας.
- ΜΑΝΙ:** Θ' αρχίσεις τα ίδια κι εσύ με τον Άντι;
- ΤΕΟ:** Μίλησες- μίλησες με τον Άντι για τη μικρή;
- ΜΑΝΙ:** Η μικρή είναι οικογένεια πια. Όσο πιο νωρίς δοκιμαστεί, τόσο πιο καλά. Να ξέρουμε αν τα καταφέρνει σε πραγματικές συνθήκες.
- ΤΕΟ:** Εντάξει, το κατάλαβα.
- ΜΑΝΙ:** Και για 'σένα είναι δοκιμασία το αυριανό.
- ΤΕΟ:** Θα τα καταφέρω, όλα μια χαρά θα πάνε.
- ΜΑΝΙ:** Κι αν δεν τα καταφέρεις ή σου πέσει πολύ, δεν πειράζει, υπάρχουν πάντα κι άλλα πράγματα να κάνεις.
- ΤΕΟ:** Δε θα χρειαστεί.
- ΜΑΝΙ:** Έτσι λέω κι εγώ, δε θα χρειαστεί. Αύριο. Θα περιμένω.

Ο Μάνι αποχωρεί.

ΤΕΟ: Αύριο.

Σκοτάδι.

7.

Στο λημέρι τους. Μπέτι και Άντι αγκαλιά.

ΜΠΕΤΙ: Μια καλύβα. Ξύλινη, με αιώρα. Και γύρω φοίνικες. Πολλοί φοίνικες να ρίχνουν τα κλαδιά τους. Η θάλασσα γύρω μέχρι όπου φτάνει το μάτι, να μη βλέπεις τίποτ' άλλο, μόνο θάλασσα στον ορίζοντα... Ήρεμη, χωρίς κύμα. Να ξυπνάμε το πρωί, να βουτάμε, να καθόμαστε κάτω απ' τον ήλιο, η άμμος να 'ναι κάτασπρη και ζεστή, ψιλή, να τρέχει απ' τα χέρια μας... να μην έχουμε να κάνουμε τίποτα. Να μη ζητάει κανένας από μας τίποτα, να μη μας λείπει τίποτα. Και τ' απόγευμα που θα πιάνει δροσιά, να κάνουμε μια μεγάλη βόλτα με ποδήλατα και να καθόμαστε στη βεράντα με τα φαναράκια γύρω μέχρι το ξημέρωμα, μετρώντας τ' αστέρια...

Ο Άντι είναι αλλού.

ΜΠΕΤΙ: Σ' αρέσει;... Όχι;!... Να βρούμε κάτι άλλο τότε, κάτι πιο- εσύ προτιμάς τη φασαρία- ένα σπίτι σε ουρανοξύστη! Ναι! Ψηλά, πιο ψηλά απ' όλα τ' άλλα, τελευταίο πάτωμα, κανένας πάνω απ' το κεφάλι σου, εσύ κι ο ουρανός μόνο, ατελείωτος! Ε; Ναι... Τζάκι με χρυσές λεπτομέρειες, δικό του ασανσέρ, χνουδωτοί καναπέδες και μεγάλα παράθυρα. Τεράστια παράθυρα, να βλέπεις ολόγυρα φωτάκια φωτάκια φωτάκια, τα σπίτια των άλλων μέχρι και χιλιόμετρα μακριά, κι εσύ, να κάθεται να τα παρατηρείς μέχρι αργά, να τα παρατηρείς να

τρεμοπαίζουν και να σβήγουν ένα- ένα... Ε;! Καλύτερο;

Ο Άντι χαμογελάει αμυδρά.

ΜΠΙΕΤΙ: Αυτό σ' αρέσει καλύτερα, πολύ καλύτερα.

ΑΝΤΙ: Είναι ωραίο όνειρο.

ΜΠΙΕΤΙ: Δεν είναι όνειρο! Τώρα είναι όνειρο. Σε μερικά χρόνια, που ξέρεις;

ΑΝΤΙ: Λες γίνεται δηλαδή...

Η Μπέτι αισιόδοξα νεύει ναι.

ΑΝΤΙ: Αλήθεια πιστεύεις πως μπορούμε... Εμείς; Αυτό που λες;

ΜΠΙΕΤΙ: Απόψε αλλάζει η ζωή μας Άντι! Αυτή η δουλειά θ' αλλάξει τη ζωή μας.

ΑΝΤΙ: Ξέρεις κάτι που δεν ξέρω;

ΜΠΙΕΤΙ: Ξέρω πως θ' αλλάξει η ζωή μας.

ΑΝΤΙ: Απ' αυτή τη δουλειά;

ΜΠΙΕΤΙ: Είναι μια αρχή. Το πρώτο βήμα.

ΑΝΤΙ: Για τις καλύβες στη θάλασσα και τα σπίτια στους ουρανοξύστες. Μόνο ένα θαύμα θ' αλλάξει τη ζωή μας. Κι αυτό, είναι πολύ μακριά.

Ο Άντι ανήσυχος, σηκώνεται, αργά αρχίζει να μαζεύει εξοπλισμό.

ΜΠΙΕΤΙ: Γιατί το λες αυτό;...

ΑΝΤΙ: Γιατί είμαστε καιρό στα βαθιά. Και δε μας είδα να ξεφύγουμε. Γρανάζια που γυρίζουμε και δε μπορούμε να κάνουμε τίποτ' άλλο παρά να συνεχίσουμε να γυρίζουμε.

ΜΠΙΕΤΙ: Θα σταματήσουμε κάποια στιγμή, δε θά 'μαστε στο δρόμο για πάντα.

ΑΝΤΙ: Κι άλλο όνειρο. Ξέρεις το κακό με τα όνειρα; Σε κάνουν να ξεχνάς τι είναι πραγματικό. Ζεις λίγο- λίγο μέσα σ' αυτά και φτάνεις να μη βλέπεις γύρω σου, που είσαι τι κάνεις.

ΜΠΙΕΤΙ: Τα όνειρα χρειάζονται.

ΑΝΤΙ: Για ν' αντέχουμε.

ΜΠΙΕΤΙ: Όχι Άντι... Τα όνειρα είναι οι στόχοι μας. Όσα θέλουμε και μπορούμε να κάνουμε...

ΑΝΤΙ: Αν σου έλεγα να φύγουμε μετά απ' αυτή τη δουλειά, να εξαφανιστούμε...

ΜΠΙΕΤΙ: Να πάρουμε τα λεφτά και να φύγουμε;

ΑΝΤΙ: Ναι...

ΜΠΙΕΤΙ: Ναι, θα 'ρχόμουν μαζί σου...

Απ' το βάθος ακούγονται Τεό και Ήβι να πλησιάζουν με ιαχές πολέμου.

Τεό και Ήβι εμφανίζονται με πολεμική διάθεση.

ΤΕΟ: Τι έγινε, τό 'χουμε;

ΑΝΤΙ: Τό 'χουμε.

ΤΕΟ: Θαύμα!

Σκοτάδι.

8.

Αυτοσχεδιασμός: Στο ημίφως (μ' έντονη ίσως μουσική) η διάρρηξη.

Μπορεί να είναι το πρώτο μισό του σχεδίου – οργάνωση και προσέγγιση του χώρου, ή το δεύτερο μισό – η αποτυχία κι η διαφυγή.

9.

Στη σκηνή μπαίνει ο Τεό καταλαχανιασμένος. Τσεκάροντας γύρω μην τον έχει ακολουθήσει κανείς, πιάνει να ξεφορτωθεί τα ρούχα που φοράει.

Μπαίνει ο Άντι από άλλη κατεύθυνση, τρομάζουν ο ένας τον άλλον. Ο Άντι στην ίδια κατάσταση με τον Τεό, υπάρχει το βάρος της αποτυχίας μεταξύ τους.

ΤΕΟ: Ξέφυγες;...

ΑΝΤΙ: Ναι.

ΤΕΟ: Σίγουρα; Δεν τους έφερες μέχρι εδώ...

Ο Άντι κρατιέται, ο Τεό ξανατσεκάρει γύρω.

ΤΕΟ: Από πού ήρθες;

ΑΝΤΙ: Απ' τα παλιά βαγόνια, μέσα απ' τις ράγες.

ΤΕΟ: Δε σ' ακολούθησε κανείς;

ΑΝΤΙ: Με χάσαν στα βαγόνια.

ΤΕΟ: Σίγουρα;

ΑΝΤΙ: Εσένα σ' ακολούθησε;

ΤΕΟ: Δυο σ' είχαν στο κατόπι-

ΑΝΤΙ: Και σου λέω με 'χάσαν στα βαγόνια, τι ρωτάς;... Η Μπέτι με τη μικρή;

ΤΕΟ: Δε φάνηκαν ακόμα...

ΑΝΤΙ: Δε φάνηκαν...

ΤΕΟ: Απ' τα χωράφια φύγανε είναι διπλάσιος ο δρόμος. Μέχρι να βγουν στον κεντρικό να φτάσουν στη λαχαναγορά...

ΑΝΤΙ: Κι εσύ πήγες και τους έδωσες το σάκο...

ΤΕΟ: Αυτό ήταν το σχέδιο. Να κυνηγήσουν εμάς, για να μπορέσουν να φύγουν με τα λεφτά.

ΑΝΤΙ: Το σχέδιο...

ΤΕΟ: Το σχέδιο, ναι. Το συμφωνήσαμε το σχέδιο-

ΑΝΤΙ: Τίποτα δε συμφωνήσαμε. Τίποτα, σου κατέβηκε εκείνη τη στιγμή, ζορίστηκες και της πέρασες το σάκο! Όλα στραβά γαμώτ-...

ΤΕΟ: Όχι και τόσο στραβά. Αφού στεκόμαστε εδώ...

ΑΝΤΙ: Όλοι;

ΤΕΟ: Θα 'ρθούν... Θα 'ρθούν... είχαν δρόμο να φτάσουν μέχρι τη λαχαναγορά.

Κι απ' τη λαχαναγορά μέχρι εδώ θέλει ώρα. Δεν κινδυνεύουν, ήταν η πιο έξυπνη απόφαση πάνω στη στιγμή.

ΑΝΤΙ: Δεν έπρεπε να χωριστούμε-

ΤΕΟ: Κόφ' το! Αν δεν σιάγαν τα περιπολικά, όλα θα ταν καλά.

ΑΝΤΙ: Συναγερμό είχε -

ΤΕΟ: Τα είπαμε-

ΑΝΤΙ: Τα είπαμε αλλά δεν τα καταλάβαμε, όταν έχει συναγερμό, τι περιμένεις, να μη σιάσουν περιπολικά;

ΤΕΟ: Να μη σιάσουν τόσο γρήγορα.

ΑΝΤΙ: Στο 'πα γαμώτο... στο 'πα απ' το παράθυρο που βρήκαμε ανοιχτό.

Παράθυρο ανοιχτό σε μέρος που έχει λεφτά, κάτι δεν πάει σωστά. Στο 'πα, επί τόπου, στο πα και μετά με το φως στο γραφείο, πάμε να την κάνουμε-

ΤΕΟ: Δεν την κάνεις για ένα φωτάκι. Για ένα φωτάκι σ' ένα γραφείο, δεν την κάνεις. Ούτε για ένα γέρο που ξημερώματα κάθεται και φυλάει τα λεφτάκια του την κάνεις.

ΑΝΤΙ: Ο γέρος πάτησε το συναγερμό, με το που μας είδε.

ΤΕΟ: Ο γέρος άνοιξε και το χρηματοκιβώτιο. Αν δεν ήταν ο γέρος, πώς θα παίρναμε το χρήμα; Θα σέρναμε τέτοιο όγκο μέχρι εδώ;

ΑΝΤΙ: Ο Μάνι κι οι κοροϊδίες του... Τριάντα χιλιάρια γαμώ το σπίτι του... Ούτε τα μισά δεν είχε μέσα.

ΤΕΟ: Είχε κι άλλα. Τα μοίρασε ο αλήτης, έκρουβε κι αλλού. Τόση ώρα του φώναζα, που είναι τα υπόλοιπα, του φώναζα, τον χτύπησα... Τον χτύπησα ρε... Κι έχω να χτυπήσω άνθρωπο απ' το γέρο μου... Τίποτα, ο αλήτης εκεί...

ΑΝΤΙ: Καθυστερούσε τ' αρχίδι για να μας προλάβουν...

ΤΕΟ: Μια φορά, την κάναμε, τη γλυτώσαμε...

ΑΝΤΙ: Τη γλυτώσαμε; Μας γράψαν οι κάμερες, πετάξαμε κόφτες, σφυριά κάτω. Αυτό πάει να πει αποτυπώματα, πιστεύεις τη γλυτώσαμε;

- ΤΕΟ:** Θα φροντίσει ο Μάνι. Θα μας καλύψει. Μόλις του πάμε τα λεφτά, θα μας στείλει κάπου να κρυφτούμε, να ησυχάσουν τα πράγματα.
- ΑΝΤΙ:** Ο Μάνι...
- ΤΕΟ:** Ο Μάνι.
- ΑΝΤΙ:** Τα καμμένα του χαρτιά θα φροντίσει;
- ΤΕΟ:** Δεν είμαστε καμμένοι.
- ΑΝΤΙ:** Από σήμερα να λογαριάζεις πως είμαστε.
- ΤΕΟ:** Ήξερε τους κινδύνους όταν μας έστειλε, δε μπορεί να μη μας καλύψει-
- ΑΝΤΙ:** Κι εσύ ήξερες τους κινδύνους και του είπες ναι, θα το κάνω. Δική του ευθύνη είναι ή δική σου;
- ΤΕΟ:** Τώρα τι καταλαβαίνεις, θες να πιαστούμε; Θα νιώσεις καλύτερα αν πιαστούμε;...
Κοιτάζονται.
- ΤΕΟ:** Ξέρεις πως δε μπορείς να του πεις όχι. Ξέρεις πως όταν βάζει κάτι στο μυαλό του- Πώς θα του πεις όχι;
- ΑΝΤΙ:** Μπορείς να του πεις όχι.
- ΤΕΟ:** Ότι ζητάει, θέλει να γίνει.
- ΑΝΤΙ:** Εσύ ήθελες να γίνεις. Άλφα. Γι' αυτό δεν είπες όχι... Μήνες τρώγεσαι να γίνεις Άλφα. Γούσταρες να κάνεις κουμάντο. Νόμιζες θά σαι καλύτερα να κάνεις κουμάντο-
- ΤΕΟ:** Να μην ήσουν άχρηστος, να μη σ'έριχνε απ' τη θέση. Εσύ αφέθηκες. Εσύ κουράστηκες στο δρόμο κι έβρισκες δικαιολογίες -
- ΑΝΤΙ:** Κι εσύ τού 'δινες αναφορά! Μήνες πας και του δίνεις αναφορά, του σφύριζες πως δε βγάζουμε αρκετά, με στρίμωξε στη γωνία το καθίμι!
- ΤΕΟ:** Τυφλός δεν είναι. Δε χρειαζόταν να του πω, τό 'βλεπε και μόνος του πως βγάζαμε ψίχουλα.
- ΑΝΤΙ:** Και γι' αυτό φταίω εγώ;!

ΤΕΟ: Δε σ' έδωσα...

Τον έδωσε.

ΤΕΟ: Δε σ' έδωσα. Ο Μάνι κάνει αυτό που θέλει να κάνει ο Μάνι. Και δε μπορείς να πεις όχι.

Παύση.

ΤΕΟ: Πρώτη φορά μπήκαμε κάπου με συναγερμό, πού ήθελες να ξέρω πώς πάει; Ό,τι μπορούσα να σκεφτώ, τό κανα. Πού να ξέρω πως ο κωλόγερος κάθεται σαν κλώσσα μέσα στο γραφείο του και δουλεύει μέχρι αργά; Πού ήθελες να ξέρω πως θα σκάσουν οι μπάτσοι τόσο γρήγορα;

ΑΝΤΙ: Η Ήβι γαμώτο... Αν πιάσουν την Ήβι θα τα ξεράσει όλα, ποιοι είμαστε, τι κάνουμε, που τη βγάζουμε...

ΤΕΟ: Μην ανησυχείς για την Ήβι. Τη δασιάλεψε η Μπέτι.

ΑΝΤΙ: Και που τη δασιάλεψε τι, χωνεύονται αυτά μέσα σε μια μέρα; Δεν έπρεπε να την πάρουμε μαζί μας.

ΤΕΟ: Εσύ την έστειλες εδώ.

ΑΝΤΙ: Την έστειλα να γλυτώσει απ' τον πατριό της, όχι να γίνει μέλος της φατριάς... Ποιος είπε στο Μάνι για τη μικρή; Ποιος τού 'πε πως μαζέψαμε μια μικρή;

ΤΕΟ: Ρώτα τη γκόμενά σου. Τι με κοιτάς; Εκείνη νομίζεις δε μιλάει με το Μάνι;
Μπαίνει η Μπέτι, το χάλι της.

ΜΠΕΤΙ: Νερό...

Βρίσκει νερό και το κατεβάζει γρήγορα.

ΜΠΕΤΙ: Τα πόδια μου... κόπηρα...

ΑΝΤΙ: Μόνη σου είσαι;

Η Μπέτι νεύει ναι.

ΑΝΤΙ: Πού είναι η μικρή;-

ΤΕΟ: Πού είναι τα λεφτά;

ΜΠΕΤΙ: Τα λεφτά είναι εντάξει... είναι εντάξει.

ΤΕΟ: Τά κρυφες;

ΑΝΤΙ: Η Ήβι που είναι, χωριστήκατε;

ΜΠΕΤΙ: Να πάρω μια ανάσα;...

ΑΝΤΙ, της παίρνει το μπουκάλι: Να μου πεις τι έγινε.

ΜΠΕΤΙ: Μας κυνηγήσανε. Μας βρήκαν μετά το χωράφι. Δεν ξέρω πως, δεν ξέρω από που μας βγήκε... Εκεί που φτάνουμε στη μάντρα πάνω στο δρόμο, πάνω κίνηση πίσω μας... Χωνόμαστε μέσα στη μάντρα, ανάμεσα απ' τα φορτηγά... Λέω θα περιμένουμε λίγο να ηρεμήσει η κατάσταση και μετά να φύγουμε. Άκουσα τις φωνές τους όμως να πλησιάζουν. Η μικρή έτρεμε σαν το φύλλο, φοβήθηκε μη την πιάσουν και τη γυρίσουν σπίτι της. Δε την ηρεμούσες με τίποτα, δεν καθόταν με τίποτα. Κι άρχισε να τρέχει. Ξανά.

ΑΝΤΙ: Να τρέχει πού;

ΜΠΕΤΙ: Δεν ξέρω... μπροστά αυτή, εγώ τρέχω πίσω της... Κάποια στιγμή την προλαβαίνω. Είμασταν στον κόμβο για τη λαχαναγορά. Απ' τα φώτα του δρόμου όμως μπορούσαν να μας δουν. Αυτοί στη μάντρα, αν γυρνούσαν το βλέμμα τους, σίγουρα μπορούσαν να μας δουν. Η μικρή δεν είχε άλλο κουράγιο. Δε μπορούσε να τρέξει άλλο. Εγώ έβλεπα το κτίριο μπροστά. Σκέφτηκα πως αν φτάναμε μέχρι το κτίριο... θά 'κανα κάτι, δεν ξέρω... όσο προσπαθώ να σκεφτώ, πάνω στο δρόμο, σταματάει ένα μαύρο αμάξι μπροστά μας, τι αμάξι, κούρσα, κουρσάρα, τρία μέτρα... Την κάτσαμε σιέφτομαι. Μου κόπηκαν τα γόνατα. Ανοίγει η πίσω πόρτα, από μέσα βγαίνει ο Μάνι. Το Θεό μου είδα. Γι' άλλη μια φορά μας ξελάσπωσε, σιέφτηκα. Βγαίνει από μέσα, τον ακούω να μου λέει "γρήγορα".

ΤΕΟ: Τού 'δωσες τα λεφτά;

ΜΠΙΕΤΙ: Τού 'δωσα το σάκιο, τι να κάνω; Αμέσως το κατάλαβε πως ήταν λίγα. Πολύ λίγα... Και στράβωσε. Φώναξε, ρώτησε, ούτε που θυμάμαι πως του απάντησα. Έριξε μια ματιά στα μπατσικά πίσω, άρπαξε την Ήβι, την έβαλε μέσ' στην κούρσα και την κάνανε.

Άντι και Τεό δεν καταλαβαίνουν.

ΑΝΤΙ: Άρπαξε την Ήβι;

ΜΠΙΕΤΙ: Την πήρε σηκωτή σχεδόν, την έβαλε μέσα στ'αμάξι. Φύγανε με τ' αμάξι.

ΑΝΤΙ: Κι εσένα σ' άφησε έτσι;

ΜΠΙΕΤΙ,νεύοντας ναι: Ήταν κι ένας ακόμα μέσα. Ένας μεγάλος. Με κοστούμι... Όσο εγώ μιλούσα με το Μάνι, αυτός άκουγε. Άκουγε και μας έκοβε από πάνω μέχρι κάτω... Έχει συνεργάτη ο Μάνι;

ΑΝΤΙ: Τον άφησες να πάρει την Ήβι;

ΜΠΙΕΤΙ: Η μικρή τά 'χε παίζει, δεν ακούς; Μ' αυτά που της είπαμε, έτρεμε μη την πιάσουν. Τι ήθελες να κάνω, πώς θα την έφερνα μέχρι εδώ;

ΑΝΤΙ: Ο τύπος γέρος; Γυαλιά και δαχτυλίδι στο χέρι; Σ' αυτό το χέρι;

ΜΠΙΕΤΙ: Γέρος ναι, γυαλιά ναι. Άλλο δεν πρόσεξα.

Άντι και Τεό κοιτάζονται.

ΤΕΟ: Τι έγινε, τον ξέρεις;

ΑΝΤΙ: Εσύ δεν τον ξέρεις; Τόσες μέρες που πηγαينوέρχεσαι και καταστρώνεις σχέδια, τόσες φορές που τον συνάντησες στα κρυφά, δεν τον πέτυχες πουθενά;

ΤΕΟ: Τώρα τι νομίζεις ότι κάνεις;

ΜΠΙΕΤΙ: Ποιος είναι αυτός;

ΑΝΤΙ: Την έδωσες τη μικρή. Του την άφησες. Σ' αυτόν και στο γέρο.

ΜΠΙΕΤΙ: Εγ- εγώ; Τι λες; μου είπε τσέκαρε από μακριά τη δουλειά για να σιγουρευτεί πως πάει καλά, πως δεν τον χρειαζόμασταν.

ΑΝΤΙ: Και τον χρειαστήκατε. Και σας τσέκαρε... και διάλεξε την Ήβι.

ΜΠΙΕΤΙ: Την έσωσε την Ήβι- οι μπάτσοι ήταν μια ανάσα μακριά, έτοιμοι ήταν να τη μαζέψουν και να τη γυρίσουν σπίτι της!

ΑΝΤΙ: Ο τύπος είναι ο Κλεπταποδόχος του Μάνι. Κλεπταποδόχος χωρίς όνομα, χωρίς πρόσωπο, χωρίς τίποτα, φάντασμα. Αγοράζει μόνο. Διαλέγει κι αγοράζει ό, τι του γυαλίζει... Κατάλαβες τώρα τι έγινε; Κατάλαβες πού πήγε η μικρή;

ΤΕΟ, στον εαυτό του: Υπάρχει πάντα κάτι άλλο που μπορείς να κάνεις...

ΑΝΤΙ: Το κάθαρμα, γι' αυτό επέμενε. Επέμενε τόσο πολύ να είναι κι η Ήβι στη δουλειά για να τη δει ο γέρος.

ΤΕΟ: Όχι ρε, δε μπορεί... Έστρωσε ολόκληρη διάρρηξη για να πάρει τη μικρή;

ΑΝΤΙ: Δεν τό στρωσε... Τα κλοπιμαία περίμενε και τον βόλεψε. Πάνω στην αναμπουμπούλα, βρήκε ευκαιρία και-

(Γα ενώνει)

Εκτός κι αν...

ΤΕΟ: Κι αν τι;

Ο Άντι ορμάει στον Τεό, τον πιάνει απ' το γιακά.

ΑΝΤΙ: Ρουφιάνε!

ΤΕΟ: Τι;

ΑΝΤΙ: Τό 'ξερες ρουφιάνε! Τό 'ξερες ρε, εσύ το κανόνισες!

ΜΠΙΕΤΙ: Άντι τι κάνεις;

ΑΝΤΙ: Να κυνηγήσουν εμάς για να μπορέσουν να φύγουν με τα λεφτά; Απόφαση της στιγμής; Μαλακίες! Λέγε ρε, στό 'πε ότι τη θέλει και πήγες και την έριξες πάνω του;

ΤΕΟ: Όπα, όπα-

ΑΝΤΙ: Εσύ το κανόνισες! Εμείς απ' τη μια μεριά, αυτές απ' την άλλη! Να μην είμαι εγώ εκεί, να μην προλάβω ν' αντιδράσω! Γι' αυτό χωριστήκαμε.

ΤΕΟ: Πάρ' τα χέρια σου-

ΑΝΤΙ: Σ' έβαλε μπροστάρη και τον ξεχρέωσες!

ΤΕΟ: Πάρ' τα χέρια σου!

ΑΝΤΙ: Σου ζήτησε τη μικρή για να κάνεις κουμάντο!

Ο Τεό ξεγαντζώνεται, ο Άντι εξακολουθεί να προσπαθεί.

ΤΕΟ: Δεν πας καλά, το ξέρεις;... Έι, έι, δε σκέφτεσαι καθόλου; Ήθελα εγώ να στραβώσει η δουλειά; Αυτό περίμενα για σήμερα, αυτό που έγινε; Αλλιώς δεν ήταν το σχέδιο;-

ΑΝΤΙ: Το σχέδιο ήταν ό,τι συνεννοήθηκες με το Μάνι. Εσύ μιλούσες μαζί του.

ΤΕΟ: Δε συνεννοήθηκα τίποτα τέτοιο! Δεν ήμουν εγώ που την άφησα. Και δε μιλούσα μόνο εγώ με το Μάνι! Με λάθος άνθρωπο τα βάζεις.

Ο Τεό κοιτάζει τη Μπέτι.

ΜΠΕΤΙ: Εμένα κοιτάς;

ΤΕΟ: Χθες που τον συνάντησα ήθελε να κάνει μια κουβεντούλα μαζί σου. Την κάνατε την κουβεντούλα;

ΜΠΕΤΙ: Τεό, τι λες;

ΤΕΟ: Δεν απαντάς...

ΜΠΕΤΙ: Γιατί δεν ξέρω τι λες!-

ΤΕΟ: Δε τη χώνευες τη μικρή. Δεν την ήθελες, κοιτούσες να βρεις τρόπο να την ξεφορτωθείς-

ΜΠΕΤΙ: Κι αυτό τι πάει να πει;-

ΤΕΟ: Λύσσαξες να την ξεφορτωθείς. Δοκίμασες ό,τι μπορούσες να δοκιμάσεις! Κι εγώ ήμουν αυτός που την έδωσε; Εγώ που τη μάζεψα;

ΜΠΕΤΙ: Εσύ;-

ΤΕΟ: Το πιο απλό πρέπει να δεις. Η πιο απλή απάντηση είναι πάντα η σωστή... Ποιος δεν την ήθελε μαζί μας;

ΜΠΕΤΙ: Τεό... Άντι, όχι, στο λόγο μου-

ΤΕΟ: Μίλησες ή δε μίλησες με το Μάνι;

ΜΠΙΕΤΙ: Όχι!-

ΤΕΟ: Μίλησες!

ΜΠΙΕΤΙ: Κι εσύ πού το ξέρεις;!

ΑΝΤΙ: Μπέτι... μίλησες;

ΜΠΙΕΤΙ: Όχι. Όχι. Άντι... Άντι, δε μπορεί να πιστεύεις πως την έδωσα εγώ...

ΑΝΤΙ: Μιλήσατε Μπέτι;

ΜΠΙΕΤΙ: Εσείς μιλήσατε μαζί του! Κι εσύ, που το κρατάς κρυφό! Νομίζεις δεν καταλαβαίνω πότε τον συναντάς; Με τι μούτρα έρχεσαι μέχρι εκεί κάτω και κάθε φορά- κάθε φορά που τον συναντάς τα βλέπεις όλα μαύρα κι άραχνα, μου βγαίνει η ψυχή για να σου πάρω λέξη!... Μ' εσένα μίλησε γι' αυτό είχες τις μαύρες σου! Δε θα το ρίξετε κι οι δυο σας σ' εμένα!-

ΑΝΤΙ: Είπες πως μετά απ' αυτή τη δουλειά όλα θα πάνε καλά.

ΜΠΙΕΤΙ: Πίστευα πως θα πάνε όλα καλά. Πίστευα πως θα παίρναμε τα λεφτά και θα φεύγαμε, θα ξεινούσαμε αλλού, έτσι δε μου 'πες; Αυτό δε μου ζήτησες; Να φύγουμε, να εξαφανιστούμε;

Παύση.

ΜΠΙΕΤΙ: Δε θα την πληρώσω εγώ. Τα δικά σας λάθη, αυτή τη φορά, δε θα τα πληρώσω εγώ, τέλος!

Παύση

ΤΕΟ: Άρα κι εσύ τον είδες.

ΑΝΤΙ: Εγώ την έφερα τη μικρή να τη σώσω-

ΤΕΟ: Κι εσύ τον είδες...

ΑΝΤΙ: Εκείνος ήρθε και με βρήκε. Άρχισε τα γνωστά. Καθένας έχει το ρόλο του στην οικογένεια, όλοι έχουμε μερίδιο στην ευθύνη... Με τα πολλά με τα λίγα, μου τόσασε το παραμύθι. Αν ήθελα να παραμείνω στην οικογένεια, θά πρεπε να κάνω κάτι επιπλέον με την Ήβι. Να πηγαίνω με την Ήβι για δουλειά όταν και όπου

μου πει.

ΤΕΟ: Τι δουλειά;

ΑΝΤΙ: Δεν είπε.

ΤΕΟ: Δεν είπε τι δουλειά;-

ΑΝΤΙ: Δεν είπε! Δεν είπε! Τι θες; Πού να ήξερα; Είχα τη στεναχώρια μου εκείνη τη στιγμή, πέσαν όλα μαζεμένα, δεν πήγε το μυαλό μου! Φαντάστηκα πως εννοούσε- ξέρω κι εγώ τι φαντάστηκα; Μια φορά δεν πήγε το μυαλό μου... Τού 'πα, μετά απ' τους Ανθόκηπους εγώ είμαι έξω, φεύγω. Τού 'πα η μικρή είναι μαζί μου, φεύγω εγώ, φεύγει κι αυτή. Νόμιζα πως ήταν αρκετό- πού να ξέρω πως θα τη στήσει έξω απ' τους Ανθόκηπους μαζί με τον άλλον- που να ξέρω-

ΤΕΟ: Πως ο Μάνι κάνει πάντα αυτό που θέλει να κάνει ο Μάνι;...

Κοιτάζονται.

ΑΝΤΙ, στη Μπέτι: Γιατί την άφησες να μπει στ' αμάξι;

ΤΕΟ: Ούτε εγώ, ούτε η Μπέτι. Εσύ την έδωσες τη μικρή. Την άφησες στα χέρια του...

ΑΝΤΙ: Πού ήθελες να ξέρω;

ΤΕΟ: Του είπες γι' αυτήν, του είπες πως φεύγει και την αρπάξε πριν την αρπάξεις εσύ! Πού να ξέρεις πως έτσι δουλεύει; Σοβαρά μιλάς;!

Ο Τεό ετοιμάζεται να φύγει.

ΜΠΕΤΙ: Πού πας;

ΤΕΟ: Να τη βρω, να προλάβω.

ΜΠΕΤΙ: Με τους μπάτσους να μας κυνηγάνε; Με τις κάμερες που μας γράφανε;

ΤΕΟ: Θα την αφήσουμε έτσι; Στα χέρια τους;

ΜΠΕΤΙ: Είναι ήδη στα χέρια τους.

ΤΕΟ: Όπως και νά 'χει-

Η Μπέτι του κόβει το δρόμο σθεναρά, ξεσπαθώνει.

ΜΠΙΕΤΙ: Δεν πας πουθενά. Δεν κουνιέσαι από 'δω, ούτε εσύ, ούτε κανείς! Δεν το κουνάει κανείς, συνεννοηθήκαμε;! Ο πρώτος κανόνας, πρώτα εμείς, οι άλλοι μετά...
Πρώτα εμείς...

Παύση. Μετά από λίγο ο Άντι κλοτσάει και ξεσπάει.

ΑΝΤΙ: Όχι ρε γαμώτο, όχι ρε γαμώτο τη μικρή, όχι...

ΜΠΙΕΤΙ: Έχει το σουγιά. Το σουγιά που της έδωσες τον κρατάει μαζί της. Κατάφερε τον πατριό της μ' αυτό. Θα καταφέρει και το Μάνι... Θα τα καταφέρει...

Λέει η Μπέτι και προσπαθεί να το πιστέψει.

Σκοτάδι.